

Mesebeli fuvolazene

(Cikk a 10. oldalon)

Kulturális Örökség Napjai

(Cikk a 7. oldalon)

Egy nem mindennapos jubileum

Mottó:

„Mit használ a leghősibb tartás s mozdulatok, Ha azoknak a beszéd hatalma, Mi mindig fő marad, Erőt és életet nem ad.”

/Vörösmarty/

25 éves a logopédia Abonyban. Ez önmagában csak egy röpké hír. A történelem azonban egybeforr Györe Csabáné, Magdika pályájával, életútjával. Ő az, aki elsőként foglalkozott a településen logopédiai oktatással, és teszi ezt ma is nap, mint nap, holnap is, mert van jövő: szükséges, hiszen napjainkban sajnos ország-szerte egyre több a beszédhibás gyermek. Magdika már generációkat tanított meg a helyes, szép magyar beszédre. A kicsik által nehezen formálódó hangok változtak napi rutinná a mosolygó picik szájacskáiban. Nagy munka ez és felelősségteljes hivatás. Én is tudom, milyen varázslatot csinál a „loginéni”. Zsófi lányom „ördöngyelve”, beszélt. Csak az ismerősök értették szavait, nagyobb fiam volt a tolmács az oviban. Aztán mire eljött a sulis, minden rendben lett. Ő az első között volt az osztályban, aki megtanult folyékonyan olvasni. „Loginéni” nélkül ez nehezen ment volna.

Most a jubiláló pedagógus, Györe Csabáné története és visszaemlékezése következik:

Az alap gondolatok, melyek szellemében Magdika munkáját végzi:

A beszéd valóban „hatalom”, azt Demoszthenészről napjainkig színészek, előadók, szónokok és pedagógusok, vagyis az élőszó mesterei bizonyítják. Az élőszó ereje sokban felülmúlja az írásos megnyilatkozást. Az emberi hang és beszéd a leírt szöveg minden szépségét képes megeleveníteni: a beszéd színei, finom árnyalatai, sokrétű ritmismegoldásai a szöveg minden gazdagságát feltárhatják. Az emberi hangok lelki visszhangjával a betűk nehezen versenyezhetnek.

Bajza József írta: „...az életnek szellemibb és bensőbb eleme a beszédnél semmi sincs.”

Az emberi gége a legnemesebb hangszer, az emberi hang és beszéd a legszebb muzsika, s valójában „hatalom.” Feltétlenül hatása alá kerül minden emberi lény, az élénk csecsemőtől a higgadt öregség gondolatokat és érzelmeket lelassító koráig. Az újszülött mosolyog az anyai hangokra, az érett ember a teljes életét a beszédével irányítja, az időskor a hanggal, a beszéddel és a gondolattal, mint belső beszéddel idézi egész életét. A magyar nyelv és beszéd művelői, a tudósok, írók és észtek sokat bírálják a magyar beszéd elsatnyulását. Manapság sok az iskolákban a beszédhibás tanuló. Ezen mielőbb

javítanunk kell, mert beszédkultúránkat meg kell őriznünk, sőt színvonalát emelnünk kell mihamarabb.

Abonyban a fenti megfontolások alapján indítottam el beszédkultúránk megőrzéséért a logopédiai fejlesztő munkát 25 évvel ezelőtt, 1983 szeptemberében.

A beszédfejlesztés is fejlődik!

Mára a magyarországi gyakorlatban beszélhetünk logopédiai óvodáról, beszédjavító általános iskoláról, beszédjavító intézetekről és egyéb különböző szervezésben működő logopédiai csoportokról, amelyek a beszédhibás gyermekek ellátását biztosítják centralizált vagy decentralizált formában.

Magyarországon 1981. szeptembertől kezdődött meg országosan a regionális szakfelügyeleti rendszer kiépítése. A logopédiai hálózat országos terjeszkedése nyomán már a nagyobb községekben is hirdettek álláshelyeket, így Abonyban is. Az akkori Pest megyei szakfelügyelő személyesen keresett meg és kért fel erre a szép és nemes feladatra, hogy legyek főállású logopédus Abonyban.

Az első öt évben csak centralizáltan, tehát ambuláns kezelésben részesültek a beszédhibás óvodás és általános iskolás gyermekek, vagyis a szülő hozta el gyermekét a foglalkozásokra.

Évente kb. 60-70 fő volt a létszám egész Abony területéről. 1983-ban országosan már 20361 gyermek részesült szervezett ellátásban, ebben a mi hatvan abonyi tanuló is benne volt már akkor. 1988-tól az oktatási intézményekben folyamatosan emelkedő beszédhibás gyermekek száma és a dolgozó szülők miatt decentralizálásra került sor. Ez azt jelentette, hogy a logopédiai órákat helyben az intézményekben „utazó logopédus”-ként láttam el.

Az 1990-es években a Szakértői Bizottságok az ún. részképeségzavarral küszködő tanulókat is kiszűrték. Akkoriban még nem volt fejlesztőpedagógus az általános iskolákban, így a dyslexiás és dysgráfias tanulók ellátásával bővült a logopédiai tevékenységem a Somogyi Imre Általános Iskolában.

Az 1990-es évek második felétől az ilyen problémás eseteket már fejlesztőpedagógus (Juhász Józsefné) látta el. Ez nagy könnyebbséget jelentett számomra. A logopédus és a fejlesztőpedagógus is utazó pedagógusként a különféle tagintézményekben, tehát helyben látta el a terápiás kezeléseket.

Ez a szervezés könnyebbséget jelentett a szülőknek, de igen megerhelővé vált évtizedeken át az utazó pedagógusok számára.

A logopédusok szakmai felügyeletét akkoriban a Pest megyei Logopédiai Munkaközösség látta el. Az évi 5-6 továbbképzésen minden problémánkra választ és segítséget kaptunk. Dr. Ráthonyi Dénesné megyei szakfelügyelő nyugdíjazása után Ványi Agnes, (aki már oktatási szakértőként folytatta ezt a munkát) fogta össze ezt a megyei szervezetet.

Az éves beszámolókat is ő összegezte és értékelte. Abony a minősítések során mindig jó minősítést kapott, a kiválót nem érte el, ennek legfőbb akadályá a jól felszerelt szaktanterem hiánya volt. 2000-tól az Oktatási Minisztérium létrehozta a Megyei Szakértői Hálózatot, és csak a regionális központokban maradhettek szakértők, akik csupán csak koordinálják a logopédiai ellátást és munkát.

Napjaink logopédiája:

A logopédiai hálózat átszervezésére is akkoriban került sor országosan, így jöttek létre új szervezeti formák, pl. Gyógypedagógiai Módszertani Intézmény (EGYMI), különféle szervezésű Pedagógiai Szakszolgálatok, amelyek felvállalták a logopédiai és fejlesztőpedagógiai tevékenységek szervezését. Abonyban a Montágh Imre Általános Iskola szervezésében alakult meg az EGYMI 2005-ben. A logopédusok és fejlesztőpedagógusok, valamint a gyógypedagógiai aszisztensek egy munkahelyre kerültek.

Az intézmény decentralizált szolgáltatást nyújt a város óvodáinak és általános iskoláinak, valamint részben kistérségi feladatokat is ellát. A kezdetben indult 60-70 fős városi logopédiai létszám Abonyban mára már intézményenként (óvodák és általános iskolák) eléri ezt évente. Mint említettem, a decentralizált logopédiai ellátás (utazó logopédus), amely minden óvodába és iskolába telepít ellátást, igen nehéz feladatot ró a pedagógusokra, sőt olykor a munka hatékonyságát is akadályozhatja.

A fenntartó nem tud minden centrumban ideális feltételeket biztosítani, a befogadó intézmény pedig nem érzi igazán magáénak ezt a speciális szakfeladatot. További probléma, hogy a logopédusoknak nehéz konzultálni és tanácsot kérni hasonló szakképzettségű szakembertől, tehát önállóan kell döntéseket hoznia a logopédiai beavatkozás irányát és tartalmát illetően. Az egyedül tevékenykedő logopédus nem tud specializálódni (pöszesség, dadogás stb.), szakmailag magányos a munkahelyén. Annak a veszélye is fennáll, hogy a logopédust olyan feladatokkal bízzák meg, amelyekre nincs is szakosodva, így kellően képesítve sem, sőt alaptévékenységéhez semmi köze, így gyengítik logopédiai, szakmai tevékenységében.

Vágyalom..

A vágyalom és cél tulajdonképpen a kezdeti nyolcvanas évek centralizált logopédiai szakellátása lenne, amely megfelelő és jól felszerelt kezelőhelyiségekben szakosodott logopédusokkal végezhetné a különféle (pöszesség, dadogás, dyslexiás, dysgráfias, dyscalculia, dysfónia, apházia stb.) terápiás fejlesztéseket. Módszerek tekintetében napjainkban újnak számít az ún. szülőterápiás módszer. Az elmúlt tanévben egy-két esetben megpróbálkoztam ezzel, és igen szép eredményeket értünk el. Terveim között szerepel ebben a tanévben is ennek folytatása, hogy minél rövidebb idő alatt minél több kisgyermek tudjon szépen és tisztán beszélni, hiszen ez az alapja a további tanulásnak és a későbbi egyéni kommunikáció kialakulásának.

Vágyak és vezérlevek a jövőre:

Az elkövetkezendő években kívánatos, hogy a logopédia ügye továbbra is legalább olyan szerepet töltsön be, mint eddig, és ha lehetséges, még magasabb szinten is ambulánsan történjenek a különféle terápiás eljárások, hogy a gyermekek tiszta hanggal, gazdag szókinccsel kezdhesék meg tanulmányaikat. Abonyban az elmúlt 25 évben mintegy kétezer gyermek tanult meg segítségével beszédhibá nélkül kommunikálni. Munkámat mindig egy, a pedagógiai körökben gyakran hangoztatott idézet szerint végeztem és ugyanezt valom ma is:

„Ha valamit érdemes csinálni, azt érdemes jól csinálni”.

Györe Csabáné

Magad Uram...

Magad Uram, ha szolgád nincsen, tartja a mondás. Az abonyi Kinizsi gimnázium tanárai nem sokat tévováltak és a tetek mezejére léptek: segítséget kérve maguk renoválták meg az úgynevezett „gettó” tetejét. Mint arról lapunk már tudósított, az épület teteje megroggyant, állapota aggasztóvá vált. Már az évnnyitóra elkészült a nagy mű, ráadásul nem csak magát a tartó elemeket, hanem a szükséges helyeken (Nagykőrösi útra néző részen teljes egészében) a cserepeket is sikerült lecserélniük. Mint az intézmény igazgatónője, Dévainé Kazinczy Sára elmondta, még a nyár elején született meg a szilárd elhatározás: maguk javítanak. A tanári kar java része dolgozott, de főként a férfi tanárok tettek ki magukért, teljes létszámban, tízen vettek részt a munkálatokban. Abony polgármesterének férje, Romhányi Zoltán is végig jelen volt és dolgozott a tető-

rekonstrukció során.

„Mindenki segített, akihez fordultunk! A remekül sikerült akció lendületet adott és elhatároztuk, hogy NEKIÁLLUNK. Úgy hogy, amit tudunk, magunk megcsinálunk. Ötvenezer forintot sikerült nyernünk a „Légy a jövőd gazdája” programon, mely összeget faanyag beszerzésére fordítunk. Ebből kinti fedett kiülőt készítünk, ez is helyet adhat kiscsoportos foglalkozásoknak jó idő esetén. Igaz, erre szerencsére már nincs égetően szükség, mert az iskola tanterem gondjai megoldódni látszanak. Pontosan elférünk, ha a Kínai áruház helyén kialakított három tantermet is igénybe vesszük. Tanévkezdésre minden hiányzó tanári álláshelyet sikerült szakos tanárokkal betöltenünk.” – mondta el az iskola új igazgatója, Dévainé Kazinczy Sára.

Betartották!

Oszlopfreonton már minden rendben. Hosszú hetek levelezgetése, telefonálgatása meghozta gyümölcsét: végre kicserélte az E.ON azt a villanyoszlopot, amely leromlott állapota miatt nem kis riadalmat keltett a lakosság

körében. A csere idején kedves Olvasónk örömmel telefonált, hogy jelentse, megvan az eredmény. Én meg kiküldtem gyorsan, hogy fotózza le. Megtörtént. Már eltűnt a szuvas oszlop. Köszönjük.

Út kéne, nem ígéret!

Pásztor Imre kőrösteretlenni polgármester úgy érzi, hogy az ígéretekkel tele van a padlás. Mint arról már lapunk is hírt adott, maga a Magyar Közút nyert pályázaton pénzt az Abony-Kőrösteretlenni közti, jelenleg egysávos, borzalmas, balkáni állapotban lévő út felújítására és két sávossá bővítésére. Ez lassan két éve történt. A beruházáshoz azóta sem kezdtek hozzá, sőt a jelek szerint még a közbeszerzést sem írták ki a helybélieknek fontos út megépítése tárgyában. Pásztor Imre: „Úgy látom, hogy a népszavazás előtti nagy ígéretet csak ígéret maradt, nem történt érdemi változás. Idén ebből már nem lesz semmi. Bízom benne, hogy jövőre végre az ígéretek mellé pénz is csatolnak! Az út ter-

veit megvenni millióért még maga a Dél-Pest megyei Önkormányzati Társulás készítette el. Ezek után a projektet kivették a helyiek kezéből és gyakorlatilag az állam a kész tervekkel bepályázott magához. Ez az út az épülő M 8-as miatt is fontos szerepet kap majd. Mivel ilyen állapotban van jelenleg, nem is álmódíthatunk róla, hogy tömegközlekedés legyen Abony és Tetétlen között. Ez pedig nagyon kellene, többek között az általános iskolánk miatt is, mely várna a diákokat ebből az irányból is. Nekünk út kell, nem ígéret!”

A oldalon lévő cikkek írója:

Lőrinczy Veronika

Ombudsmanhoz fordultak: Mégis indul a képzés!

Az Abonyi Cigány Kisebbségi Önkormányzat egyik tagja nagy fába vágta a fejszéjét. Raffael Jánosné, Aranka képzést szervezett a „Lépj egyet előre”, Európai Unió által is támogatott program keretében. Nem volt egyszerű a szervező dolga, hiszen hosszú hónapokat késett a kezdés. „Fel kellett jelentenem a minisztériumot és az irodát, hogy végre történjen már valami!” – meséli a lelkes szervező. Az ombudsman a jelek szerint hatékonyan tudott segíteni.

A Raffael Jánosné, Aranka által szervezett program nem csupán romákat érint, hanem hovatartozás nélkül sok-sok abonyit. Összesen 70 fő vesz részt a képzési projektben. Hétfőn indul az első tanfolyam, melynek keretében 26 fő jár szakmát adó képzésre. A vizsgákat követően nehéz- és könnyűgépkézeltő végzettséget szereznek. A képzés tandíjmentes, sőt minimálbért is kapnak a hallgatók, amíg az iskolapadban ülnek.

Hamarosan indul egy másik csoport képzése is, mely dajka végzettséget ad. Ez azért is lehet kedvező a tanulóknak, mert amennyiben jó szociális körülmények között élnek, hivatásos nevelőszülő válhat belőlük. Ezen kívül egy harmadik csoport bolti eladó képzésen vesz részt. E tanfolyam hallgatói közül többen vállalkozóvá válhatnak.

Kerékpártárolóra pályázunk

Lehetőség van az úgynevezett KEOP pályázat keretében fedett kerékpártárolókra pályázni. Döntött a testület a projekt beadásáról.

Az eredeti javaslat szerint két ilyen alkalmatosságot telepítettek volna a Sportcsarnok és a Taverna közé, az üres területre, mely „önállóan nem beépíthető és nem értékesíthető”, de ha 50 m²-t meghaladná az építmény mérete, engedélyköteles lenne a beruházás. Így ötven férőhelyes tárolót terveznek, nem nyolcvanasat.

Június 30-tól van lehetőség pályázni, összesen országosan a rendelkezésre

álló keretösszeg 300 millió forint, a támogatás maximális mértéke 90%-os.

A pályázat automatikusan támogatást nyer, ha a jogosultsági és teljességi feltételeknek megfelel., –áll a bizottságoknak szóló előterjesztésben. A hó végi döntést követően október elején lehet leghamarabb beadni a pályázatot.

Ekkor viszont már az idővel is versenyezni kell Abonynak, mert nyilvánvaló, hogy a pályázatokat beérkezési sorrendben bírálják el.

Ha elkéstünk vele, forráshiány miatt utasíthatják el a projektet. Ugyanis az országosan rendelkezésre álló 300 milliós összeg meglehetősen soványka. Az előterjesztésben az is szerepel, hogy a projekt szervesen illeszkedik a „korábban benyújtásra került és kedvező elbírálás előtt álló Főtér és P+R pályázatainkhoz.”

Fejlesztik a szervezetet

Abony döntött arról, hogy biztosítja az önerőt a közeljövőben benyújtásra kerülő ÁROP, azaz Államigazgatási Regionális Operatív Programra. Ennek keretében 10% erejéig lehet pénzt nyerni eszközökre, a többi költséget szervezetfejlesztésre kell fordítani.

Így a hivatali dolgozók képzésére és integrált költségvetési rendszer kialakítására pályáznak.

Földi Áron képviselőnek más ötlete is volt, mert szorgalmazta, hogy hozzanak létre a program keretében Városfejlesztő Társulatot, mely aktívan vehetne részt a település tervezési programjaiban és a projektek későbbi megvalósításában. Több képviselő sem értette, hogy hogyan is gondolja Földi. Azt hitték, hogy ez csak egy másik pályázati kiírás keretében valósítható meg, ezért a javaslatot leszavazták.

Az ülésen jelen lévő könyvvizsgáló, Szebellédi István felszólalt a napirend kapcsán és felhívta a figyelmet arra, hogy ő hosszú éves munkássága alatt még nem találkozott olyan integrált pénzügyi szoftverrel, melynek ára

csupán négy millió forint lenne. Véleménye szerint egy megbízható, a hivatal munkáját érdemben segítő komolyabb program bevezetéssel együtt 15-20 millióba kerül.

Romhányiné Dr. Balogh Edit polgármester védelmébe vette a kapott négymilliós árajánlatot és kiemelte, hogy a könyvelési szoftverek is fejlődnek, akár a plazmatévé ára, ez is csökkenhet.

Dr. Németh Mónika jegyző elmondta, hogy valóban négymilliós ajánlatot kaptak, az úgynevezett TITÁN programra, mely kommunikál a bankkal és a Kincstárral is.

Ezeket a programokat modulokban értékesítik, így a testület tagjai megegyeztek abban, hogy a pályázatba inkább azt írják be, hogy ők az integrált rendszer első ütemének kialakítására költik a pénzt.

Így a későbbiekben nem lehet baj, ha mégsem lesz alkalmas a program mindenre, amire számítanak.

Nem a négyesre fókuszálnak...

Bár, mint már többször hírül adtuk, sajnálatos módon a négyes út napjainkban is úgynevezett halálút. A halálos kimenetelű balesetek száma Cegléd térségében az országos statisztikát is vezeti. Ennek ellenére sajnos nem erre az útra fókuszál a kormányzati gépezet. Igaz, Monor környékén a csomópontot balesetveszélyre hivatkozva felújítják, de a többi veszélyes szakasz az alábbi írás szerint marad a régiiben. A közeljövőben 1700 milliárdot költenek utakra, ebből térségünkbe vajmi kevés jut. Igaz, jó hír, hogy 90 milliót adnak a 4601-es út egy szakaszának felújítására Nagykőrösnél. Erre szintén égetően szükség is van, hiszen itt a kerékpáros gázolások száma nyújt kétségbeejtő statisztikát. Nézzük, mit tartogatnak nekünk konkrétan útügyben:

„Európai uniós támogatással teszik biztonságosabbá a Pest megyei Monoron a 4-es főút és a 46102-es út kereszteződését. Az ÚMFT keretében megvalósuló beruházás eredményeként várhatóan jelentősen csökken majd a balesetek száma ezen a veszélyes útszakaszon. Az Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében több mint 1700 milliárd forint fordítható az elkövetkező években elsősorban a gyorsforgalmi úthálózat és a főutak fejlesztésére – ezek az ország versenyképessége és a régiók elérhetősége szempontjából rendkívül fontos beruházások.

Nagykőrösnél pedig a 4601-es számú út egy szakasza kap új burkolatot, 99 millió forintos európai uniós támogatással.”

Forrás: www.nfu.hu

Indulhat a fásítás!

Abony azon 14 szerencsés település egyike, mely a Település és Régió Fejlesztési Célirányzatból támogatást kap. Sikeresnek ítélte meg a város pályázatát a régiós tanács, így 800 ezer forintot költhet a település fásítási programjára, mely többek között a városi foci pályát és a Vörösmarty utcai játszótér területét érinti. Az önerő 200 ezer forint, 160 fát vesznek az összesen egymillió forintból. Az önkormányzat partnere a pályázat kivitelezésében az Abonyi Tiszta Udvar Rendes Ház és a Városunk Fejlődéséért Egyesület. Szeretett volna az akcióhoz kapcsolódni a helyi Élőlánc is, de politikai szervezet nem vehet részt benne.

A oldalon lévő cikkek írója:

Lőrinczy Veronika

Piac: A szerződés semmis

Abony Város Képviselő testülete felbontotta a Spring Projekt Kft.-vel, az új piac építésére kötött szerződést. Azaz erre igazándiból szükség sem volt, hiszen az előírt feltételeket határidőre nem teljesítették a szerződő felek, ezért egész egyszerűen hatályát veszítette a dokumentum. A beruházó kötelessége lett volna szerződéseket kötni az érintett jelenlegi tulajdonosokkal az új ingatlanban biztosított csere üzlethelyiségekről, de lapunk tudomása

szintén a Spring csupán egyetlen céggel tudott papíros formában megegyezni.

A szerződés azon pontját a helyiek nem tudták biztosítani, mely szerint per és tehermentes létesítményt kell az építkezésre átadniuk. A Red Rex Q Kft. nem fogadta el a felajánlott csereingatlant, az önkormányzat az általa kétesnek ítélt tulajdonjogi épületet rendeletével el akarta bontatni. Ezt a tulajdonos megakadályozta, sőt beperelte az önkor-

mányzatot. Az építmény az adásvételi szerződés szerint a Red- Rex Q Kft. tulajdona, azonban a telek az önkormányzaté. A földhivatali nyilvántartásban a cég nem szerepel tulajdonosként.

Úgy tűnik tehát, hogy egyelőre fényévnyi távolságra került ismét a település a piactól. Nincs érvényes szerződés, nincs beruházó. Vélhetően a tárgyban új pályázatot írnak ki.

Spórolni kezdenek

„Az abonyi polgármesteri hivatal tíz millió év papírt használ el egy év alatt.” - mondta el Romhányiné Dr. Balogh Edit polgármester az előző testületi ülésen. A takarékoságról szólt az a napirendi pont, mely azt szorgalmazta, hogy a települési képviselők kapjanak hordozható számítógépeket és a jövő évtől ezen nézzék a döntéshozatalhoz az anyagokat. Ezeket majd nem papíron, hanem CD-n vagy pen drive-on kapják meg. A polgármester azt is elmondta lapunknak, hogy rengeteg időt töltenek a hivatali dolgozók fénymásolással, gyakran rendes munkaidejükön túl is, mely a bérek kifizetésekor jelentkezik többletköltséggé. Hatalmas tételt jelent a kiadási sorban a nyomató patronok megvásárlása is és ez erősen szennyezi a környezetet, mint a képviselők elmondták. A takarékosági intézkedéseket 13 igen és 5 tartózkodás mellett

szavazták meg. A jövő évi költségvetés terhére vásárolnak laptopokat, melyekből az egyszerűbb típusok darabonkénti ára százezer forint alatt marad programokkal.

Romhányiné nem értett egyet azzal, hogy e-mailben küldjék ki a képviselőknek az anyagokat, mert „azok gyakran túl nagy méretűek, többször gondot okoz, hogy a program meg tudja-e azokat nyitni vagy sem”. Retkes Mária, a Pénzügyi Bizottság elnöke nemtetszését fejezte ki amiatt, hogy jelenleg az előterjesztéseket nem egyszerre, hanem akár négy-öt részletben és gyakorta késve kapják meg. Ezen is mindenképpen változtatni kell, ha érdemben akarják a számítógépes adathordozókon történő anyagkiküldést biztosítani. Mészáros László gazdasági bizottsági elnök nem volt biztos abban, hogy a laptop mögül egyáltalán mindenki „kilát-e”, majd az ülése-

ken. Szerinte megalapozottabb számításokra van szükség és felvetette, hogy a képernyő előtti munkavégzéshez esetleg védőszemüveget is kellene biztosítani.

A képviselők tanácsaltalanok voltak abban is, hogy mindegyikük ért-e annyira a számítógéphez, hogy használni tudja-e a megfelelő programokat. Csányi Tibor hozzászólásában kiemelte, hogy támogatja a rendszer bevezetését, mert ez költségmegtakarítást eredményez. Szerinte bárki egy óra alatt megtanítható arra, hogy hogyan nézze meg a megkapott anyagokat. Habony István szociális bizottsági elnök: „Ha mindenki egyetért velem, én nem ellenzem”. Ugyanakkor felhívta a figyelmet arra, hogy nem lesz könnyű feladat ez a hivatal dolgozóinak számára sem. Romhányiné Dr. Balogh Edit: „El kellene végre indulni a modernizáció útján!”

Nyert a parkoló

Mint arról lapunk megbízható, de nem hivatalos forrásból értesült, a MÁV pályázata sikeres volt és hamarosan megkezdődhet a vasútállomás P + R parkoló megépítése. Igaz, a pályázónak önmérsékletet kellett tanúsítania, mert csak az első ütemre kért és kapott pénzt, ugyanis a rendelkezésre álló forrás kevés volt. Hamarosan azonban a második ütemre is pályázik egy konzorcium. Ez már tartalmazni fogja a buszforduló és buszparkoló kiépítését is.

A most elnyert pályázatból 67 férőhelyes gépkocsi parkoló, 80 férőhelyes kerékpártároló, közvilágítás és térfigyelő rendszer kerül kialakításra. Konzorciumi formában pályáztak, melyben benne vannak a települések, a MÁV és a Budapesti Közlekedés-szervező Kht. A tervezés Abonyra eső része 2,9 millió forint, mely szerepel a város 2008-as költségvetésében. A benyújtott költségvetésben a kerékpártárolók kialakítása összesen 4,8 millió forinttal szerepel, a föld és sziklamunka csaknem 3 millióért végezhető el, a közműsatorna mintegy 3,5 millióba kerül, az aszfaltozás cca. 7 millió lesz.

Jó úton a tiszta víz felé

Abony város önkormányzata az ivóvízminőség javítására és az ivóvízhálózat rekonstrukciós programjának megvalósítására első körben 10.370.000 forintot nyert. A döntés szeptember 12-én született. A projekt összköltségvetéséhez képest az elnyert összeg 3%-os. Ez nem azt jelenti, hogy az összes többi önerőből kellene a településnek állnia, hanem azt, hogy az előkészületi munkálatokra kapta a város a többi, mint tíz milliót. Akinek az első körben pénzt adtak, van esélye, hogy a konkrét munkálatokra is támogatást kaphasson a későbbiek során. A kész tervekkel kell majd pályázni. Így nem várható, hogy a gondok pár hónapon belül megoldódnak, de az igen, hogy eséllyel adhasson be Abony újabb pályázatát.

(Táblázat: www.nfu.hu)

Pályázó neve:

Abony Város Önkormányzata

Projekt megnevezése:

Abony város ivóvízminőség-javítási és ivóvízhálózat rekonstrukciós programjának

megvalósítása

OP név: KEOP

Pályázat neve:

1.3.0/1F Ivóvízminőség javítása

Beruházás helye (régio):

Közép-Magyarország

Beruházás helye (megye): Pest

Beruházás helye (helység): Abony

Megítélt összeg: 10 370 000 Ft

Támogatás aránya: 3 %

Támogatási döntés dátuma: 2008.09.12

Támogatás pontszáma: 81.3

A oldalon lévő cikkek írója:

Lőrinczy Veronika

Évkezdés a Pingvines Óvodában

Óvodánk kéményéről augusztus végén elköltöztek a gólyák. Ez gyerekeink számára is azt jelenti, hogy hamarosan kezdődik az ovi, hiszen beköszönt az ősz. Ez az idén sem történt másként. Mindannyian örültünk a viszontlátásnak, elmesélték élményeiket, amelyek a nyár folyamán történtek velük. „Már nagyon hiányoztatok”- mondták sokan közülük. Hiányolják az iskolába járó nagycsoportosokat, az ő helyükre kicsik jöttek, akik hamar megszokták az óvodai környezetet, ragaszkodnak a felnőttekhez és a náluk idősebb gyerekekhez itt az óvoda falain belül. Meleg érzéssel tölt el bennünket, mikor a szülők jönnek értük, és még mindig szeretnének itt maradni, nem akarnak hazamenni. Az idén is sok programot szervezünk a gyermekek számára. Minden hónapban elmegyünk Ceglédre a Művelődési Házban tartott bábelőadásokra. Ebben a hónapban Bodnár Attila és Pap Rita tart számunkra énekes előadást, majd következik a már hagyománnyá vált szüreti multság sok gyümölcscsel, népi játékokkal, népzenevel, közös táncsal. Az óvodai csoportok őszi hangulatúvá varázslásában nagy szerepük van a gyerekeknek is, hiszen az általuk gyűjtött növényekkel, termésekkel történik ez. Nagy örömükbe ürem is vegyült, ugyanis a Garas-féle óvoda udvarán lévő udvari játékok felszedésével elkezdődött az a folyamat, ami az összes kültéri játék kiszedését eredményezi, hiszen szakértői vélemény alapján mindegyik balesetveszélyes. Felújításuk is nagyon sokba kerülne, így ez sem jelenthet megoldást. Így a Garas-féle óvodánk udvara üres! Felnőtt partnereink segítségével, összefogással új játszóteret próbálunk egyelőre a Garas telephelyen, majd később a másik két udvarunkon is biztosítani a Pingvines Óvodába járó gyermekek számára, hogy még izgalmasabbá, szebbé, emlékezetesebbé tegyük az itt eltöltött gyermek éveket.

Farkas Józsefné, óvónő
Pingvines Óvoda

Meghívó

Az Aradi Tizenhárom hős tábournok
kivégzésének 159. évfordulója emlékére
2008. október 6-án (hétfőn) 16 órakor
az Önkormányzat dísztermében megemlékezést tartunk.

A megemlékezés rendje:

- Himnusz
- Emlékbeszéd (Dr. Soós Ferenc)
- Emlékműsor a Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola tanulói előadásában
- Szózat

A megemlékezés után a római katolikus templom melletti Millenniumi Emlékkertben megkoszorúzzuk az Aradi Vértanúk emlékművét.

Tisztelettel hívjuk és várjuk városunk polgárait!

Önkormányzat Abonyi Lajos Falumúzeum és Baráti Köre Művelődési Ház és Könyvtár

Életmód és reformkonyha klub

„A táplálékban rejlő egészség”

Őszi programok

10.04. 14.00 Abony

Készüljünk az ősze! Immunerősi-tés a gyerekeknek. Barna Beáta
Életmódtanácsadó, Abony

10.15. Abony

Cukorbetegség!

Cukormérés, diéta,

hasznos receptek, életmód

Vendégünk:

Józsa Jánosné, dietetikus

MÁV kórház, Szolnok

11.08. 14:00 Abony

Emésztési problémák, máj- és epeműködési problémák

Vendégünk:

Dr Besze Judit, hepatológus, Szolnok

12.06. 14.00 Abony

Daganatos betegségek!

A megelőzés fontossága.

Vendégünk:

Dr Galántai Ilona, onkológus, Budapest,

Madarász kórház

Helyszín: Abony, Báthori I. u. 2.

További érdeklődésre lehetőség a klubvezetőknél:

Barna Beáta: +36 20/2223691

E-mail: barnabea@gmail.com

Barna István: +36 70/6114751

Kiadja: Abonyi Lajos Művelődési Ház, Könyvtár és
Múzeumi Kiállítóhely

Felelős kiadó: Korbély Csabáné

Felelős szerkesztő: Korbély Csabáné

Olvasószerkesztő: Berkesiné Nagy Mariann

Szerkesztőbizottság tagjai: Bánné Hornyik Mária,

Berkesiné Nagy Mariann,

Korbély Csabáné, Lőrinczy Veronika,

Fajkáné Hvizst Zsuzsa.

Fotó: Szilágyi Tamás

Szerkesztőség címe: Abony, Csillag Zs. u. 5.

Tel.: 53/360-075, 562-068, 562-069

E-mail: abonyinapló@citromail.hu

ISSN: 1217-2421

Tipográfia: Gedi-Press Reklám- és Dekorstúdió

Nyomdai munkák: Repro Stúdió

A megjelent cikkek valóság tartalmáért a szerzőket terheli minden felelősség.

Lapunkból tallóz és
továbbítja az érdekelteknek az

»OBSERVER«
OBSERVER BUDAPEST MÉDIAIPARI ÉS KFT.

A Delikát8 ételízesítővel most egy játszóteret nyerhetünk!

Bánné Hornyik Mária képviselő asszony választó körzetében a fenti címmel szórólapot juttattunk el a körzetben lakókhhoz, hogy gyűjtsük a Delikátos tasakokat. Soltészné Erzsike élelmiszerboltja volt a bá-

zis, ahol leadhattuk a tasakokat. A megadott határidőig közel 25 kg tasak vonalkódját küldtem be.

A napokban kaptam kézhez az alábbi levelet.

Kedves Játékos!

A Delikát8 „Főzön 8 játszóteret!” programja lezárult, és idén ismét 8+1 szerencsés település örülhet egy modern és biztonságos játszótérnek. **Tiszalúc, Tokod, Tolcsva, Nagyhegyes, Szurdokpüspöki, Martfű, Görbeháza, Héhalom és Drávapiski** lelkesen gyűjtő anyukái és nagymamái már gondoskodtak arról, hogy a településükön élő gyerekeknek a jövőben is legyen hol játszaniuk.

Több, mint 75.000 pályázatból került kihúzásra a 8 nyertes, és a 8+1. játszótérért is óriási küzdelem folyt egészen az utolsó napokig, így a szerencsére is nagy szükségük volt a településeknek.

Pályázatával Ön is tett a közösségéért és a környezetében élő gyerekekért! Köszönjük, hogy lelkesítette a többi anyukát és nagymamát, és bátorította őket a játékra, hiszen csak igazi összefogással lehet nyerni.

A Delikát8 2009-ben is folytatja programját, így újabb 8 európai szabványnak megfelelő játszótér vár gazdára jövőre is.

Érdeemes gyűjteni!

Üdvözléssel:

Delikát8 csapat

Tájékoztató

Az Abonyi Lajos Falumúzeum Baráti Köre az alábbi tájékoztatót adja a 2007. évi november 8-án kapott 21.435.- Ft, SZJA 1 % felhasználásáról.

A fenti összeget kiállítások, rendezvények szervezésére, történelmi emlékhelyek látogatására, valamint az „Emlékpark” szobraihoz koszorú-tartó állványok készítésének fordítottuk.

Köszönjük a felajánlásokat, a jóindulatú támogatásokat.

Kérjük, hogy a jövőben is segítsék adójuk 1%-ával a Múzeum Baráti Kör munkáját.

Számlaszámunk: 11742142-20032472.

Acsai Ferenc *Drávay József*
MBK elnöke *MBK titkára*

Ebben a cég tájékoztató arról, hogy a játék jövőre is folytatódik. Tudok arról, hogy nem csak a mi körzetünkben gyűjtötték, hanem óvodában, boltokban és még sok helyen. Szeretnék mindenkit arra kérni, hogy ne csak akció legyen 2009-ben a gyűjtés, hanem FOLYTASSUK!

Folyamatosan vigyük a gyűjtőhelyekre.

Bízom benne, hogy összefogással sok mindent elérhetünk.

A játszótérre (akár új, akár felújított) nagy szükségünk lenne. Tehát tegyünk érte. Akik eddig vállalták a „begyűjtést”, kérem vállalják továbbra is. Cserébe ígérem, figyelni fogom a pályázati kiírást, és időben lépünk.

Csizmadia Mihályné

Kulturális Örökség Napjai az Abonyi Lajos Falumúzeumban

Györe Zsófia gyűjteménykezelő nyitotta meg a Kulturális Örökség Napjai keretében rendezett Kézműves bemutató és vásárt 2008. szeptember 20-án, szombaton a falumúzeum udvarán.

A Kulturális Örökség Napjai rendezvénysorozatban 2005. óta vesz részt az abonyi múzeum, és ennek keretében többféle programmal, köztük a kézműves vásárral várjuk a látogatókat.

Az örökségi napokról:

Az Európai Tanács védnökségével már közel 50 országban rendezik meg, melynek fő célja: azon épületekre és értékeire irányuljon nagyobb figyelem, melyek máskor zárva vannak.

Hagyományná vált szeptember harmadik hétféje, melyen országsszerte sok száz helysín ajtaja tárul ki a vendégek előtt.

Az örökségi napokon megnyíló épületeknek, helyszíneknek nem kell védett emlékeknek, műemlékeknek lenniük. A Kulturális Örökség Napjai jó alkalom arra, hogy értékeink sérülékenysége mellett észrevegyük azok múlandóságát és a megőrzésükhöz szükséges és elengedhetetlen társadalmi összefogást.

Nagyon nagy készülődés előzte meg a rendezvényt, melynek meg is lett az eredménye: a múzeum hétvégi programját közel kétszázán látogatták.

Ki lehetett próbálni a mézeskalács készítését

(Csonkiné Boldizsár Márta - Öcsöd), a szalma-, és csuhéfonást (Bencsik Márta - Öcsöd), a szövést (Kovács Ágnes - Abony), a cserépkályha szem készítményt (Kávainé Petz Anna - Budapest), a börművészeti (Krauszne Palcsó Andrea - Cegléd), „air brush” technika segítségével készült „csipke” karkötő készítését (Gerő G. András, festő, grafikusművész - Göd). A kézművesek mellett Buchwald Erzsébet abonyi porcelánfestő képeit csodálhatták meg. A kézművesek mindegyikétől vásárolhattak is.

Az abonyi múzeum hátsó bejáratánál nagy volt a sürgés-forgás. A Múzeum Baráti Kör tagjai: Petró Józsefné és Kovács Istvánné kezei alatt sült a hájastésza és a fánk sokasága. Az özgulyás két hatalmas üstben fortyogott, melyet Eberhardt Tamás felügyelt.

A délelőtt folyamán a múzeum hátsó bejáratánál betérő vendégek nemcsak megszemlélhették a hájas tésztát, a fánk és a nagy gonddal főzött özgulyás elkészítését, hanem meg is kóstolhatták a finomságokat.

A kiküldött meghívók mellé felhívást tettünk: „Kérjük a tisztelt látogatókat, baráti kör tagokat, hogy a rendezvényre apró műsorszámokkal: dallal, verssel, zenei, prózai előadással stb. készüljenek!”. Az eső eleredtéig azonban nem akadt bátor jelentkező.

A rendezvény fő mecénása: az Abonyi Lajos Múze-

umi Alapítvány (röviden: ALMA) révén, a felkérést elfogadó kézművesek reprezentációs csomagban részesülhettek.

A kézműveseknek ezúton is megköszönöm, hogy elvállalták a felkérést az örökség napi rendezvényre! A III. Kézműves bemutató és vásár idén sem jöhetett volna létre támogatók és segítők nélkül, így nekik is jár a köszönet:

Abonyi Lajos Múzeumi Alapítvány; Abonyi Lajos Falumúzeum Múzeum Baráti Köre; Abonyi Magyar Imre; Futós Söröző; Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola, Alapfokú Művészetoktatási Intézmény; Lipák és Lipák Kft.;

Miminteam; Újvilág Vadásztársaság; Városi Sportcsarnok.

Valamint:

Acsai Ferenc, Acsai Ferencné, Batta László, Bálint Kálmán, Brenyó Imre, Budavári Ádám, Csizmadia Mihály, Dani Máttyás, Dirner Józsefné, Drávay Csaba, Drávay József, Eberhardt Tamás, Gulyás Ferencné, Györe Tibor, Györe Tiborné, Kalácska Róbert, Kovács Ágnes, Kovács Istvánné, Petró Józsefné.

Györe Zsófia

Az eseményen készült képeket a 24. oldalon tekinthetik meg

Az anyatejes táplálás története

Világszerte augusztus első hetében ünneplik az anyatej napját. Ezért szeretnénk az anyatejes táplálás történetéről egy pár szót szólni. Cikkünk megjelent a Védőnői újság XVII. évfolyam 4. számában. (2007) Az őskori ember szokásairól tárgyi bizonyítékaink nincsenek. Életükről következtetéseket a ma élő nomád népek életformáján keresztül meríthetünk.

Afrikai néger, indiánusok körében szoptatási nehézségek esetén nemegyszer a közelmúltban szült nagymama segítette ki lányát, s vállalta gyermeke és unokája egyidejű szoptatását. Valószínűleg évekig szoptattak, gyermeküket magukra kötve hordták, hogy igény szerint bármikor szoptathassák, s veszélyektől óvhasssák.

Kr.e. 2250 körül Hamurabbi törvényködexe rögzíti a nő, s a gyermek jogi helyzetét. Az anyák általában 2-3 évig is szoptattak, de szükség esetén a család, ill. az apa dajkát fogadott, akit nagy gondal válogattak ki. A dajka szolgálataiért eltartást kapott. Ha a dajka hűtlenkedett, vagy a gondozásra bízott gyermekén kívül más gyermeket is szoptatni mert, a törvény értelmében mellének levágásával büntették.

Az ókori Egyiptomban, Indus, Róma népénél szintén megjelent a dajkaság. Az egyiptomiak úgy vélték, a dajka tulajdonságait a gyermek örökli, ezért családtagnak tartották, nagy méltóságra emelték.

Az indusoknál az előkelők ritkán szoptattak. A 10. napon a gyermek a gondosan kiválasztott dajkához került: középkorú, közepes termetű, csinos, testi fogyatékoság nélkül, bő és jó tejű, kifogástalan családi származásúnak kellett lennie, a tejének pedig mindig tiszta „hab- és fonálnélküli-

nek”. Óvták minden gondtól, felindulástól. Ha a fiatal csecsemő megbetegedett, az orvosságot a dajka vette be, vagy kenőcs alakjában a mellére kenték.

Az ókori Rómában az anyától elvárták, hogy maga szoptassa csecsemőjét. Lenéztek, sőt hűtlenséggel vádolták a nőt, aki nem szoptatott. Később az erkölcsök lazulásának korában a gazdagabb családok dajkát fogadtak, bár

ez ellen Cato és Caesar is erősen harcolt. A polgáraszonyok 2 évig is szoptattak. A dajka karján nem tarthatta a gyermeket, mert úgy vélték, ez árt a tejnek. A dajkát családtagként tisztelték. Az anyatejgyűjtés kezdeti formájának tekinthető, hogy a plebejus asszonyok a Colona lactaria mellett árulták tejjüket úgy, hogy más gyermekét megsoptatták.

Hamarosan a szoptatásból a modernség és az anyai szeretet példaképe lett.

1784-ben egy német utazó tapasztalta, hogy „még a felső néposztály hölgy tagjai is maguk szoptatták gyermekeiket Angliában”.

A francia felvilágosodásra jellemző a szoptatás elutasítása. A gazdagok dajkát fogadtak, vagy gyermeküket 23 évre vidékre adták.

Érdekes megemlíteni, hogy az ősidőkben a magyar nép dajkát, fizetett szoptatóst nem ismert. A dajkaságot Mátyás király óta ismerik, amikor azt külföldi udvaroknál látták. Ezek mellett korú asszonyok voltak, akik fizetése akkor 4 Ft is volt egy csecsemő ápolásakor. (Nádasdy-levelekben találtunk rá utalást.)

A XX. század elején (1920) Tauffer Vilmos és Heim Pál is felhívta a figyelmet arra, hogy „egy nőnek a teje el ne apadjon, melléből fejje ki, vagy tejszívóval szívja le”. Erre kórházban, szülőintézetben, anyatthonban van lehetőség- lehet egy éhes egészséges gyermek által is megszívattatni, de „ezt csak orvos rendelheti el, mert vér-bajos csecsemő könnyen megfertőzheti az anyát és viszont, a beteg nő az egészséges csecsemőt.”

A védőnői szolgálat szerveződése idején

(Stefánia Szövetség, Zöldkeresztes Szolgálat) felmerült az igény az anyatej gyűjtésére, közvetítésére.

Az anyatejes táplálás hazánkban, s világszerte történő térhódítása hatására Anyatejgyűjtő Állomások szerveződtek azon csecsemők ellátása érdekében, akiknek életben maradása, egészséges fejlődése anyatej nélkül nem, vagy csak kétes eredménnyel biztosítható. Kezdetben a fővárosban, s megyei városokban ún. „hagyományos” Anyatejgyűjtő Állomásokon a tejadó anyák a helyszínen fejték le tejjüket. Ez a típus még a 80-as évek elején a XV., és a XX. kerületekben működött. Az állandó anyatej igény emelkedése, a begyűjtendő anyatej csökkenése arra készítette dr. Buda Károly debreceni főorvost (60-as évek), hogy megszervezze a háztól házig történő anyatejgyűjtést. Ezt követte 1969-ben a budapesti tejgyűjtés megszervezése dr. Öry Imre főorvos irányításával. Az új gyűjtési ellátás lényege, hogy a tejadó anyák saját gyermekük szoptatása után bizonyos többlet tejjel rendelkeznek, s ezt otthonukban meghatározott körülmények között fejtik le. Az így nyert anyatejet a hét bizonyos napjain az Anyatejgyűjtő Állomás munkatársi szállítják el. A védőnői szerepe meghatározó abban, hogy a többlet anyatej ne vesszen kárba. Az anya tájékoztatást kapjon az anyatejleadás lehetőségéről, javítva ezzel sok rászoruló csecsemő életésélyeit, életkilátásait.

Védőnői Szolgálat

ÉRTESÍTÉS

Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy a Könyvtár felnőtt kéztérme festés miatt kb. 2 hétig ZÁRVA tart. Megértésüket köszönjük.

Könyvtárosok

Helyesbítés

Az Abonyi Napló augusztusi számában a 13. oldalon megjelent Abonyi győztesrel: Lovasnapok c. cikkbe sajnálatos hiba csúszott.

A cikk utolsó bekezdésénél a helyes szöveg így hangzik: „A hajtáson még egy abonyi fogat indult, melyen Habony Sándor és felesége Habony Sándorné Dávid Ibolya ült.

A tévedésért elnézést kérünk!

„CSÓRSTOP”

Egy napon írtam a két anyagot. Talán az égiek megszántak bennünket. Lehet, hogy vége a gyalázatos tolvajlásoknak?

Megint jönnek, lopogatnak...

Olvasónk elképedve nyugtázta, hogy háza táján eltűntek az aknafedelek, de még a csapadékvíz elvezető rácsot sem kímélték. „Ha ebbe valaki belemegy, nem ússza meg komolyabb sérülés nélkül!” - mondta és lefotózta a bűnjeleket. Folyik szépen tovább a csórelás, nap mint nap: estéről reggelre, reggelről estére. Kérdezem én: Nem kellene véletlenül példát statuálni? Csak egyszer megbüntetni azokat, akik semmi jó erkölcsöt nem ismerve lopják el éjszakánként a fedeleket? Vagy megvárjuk, amíg valaki tényleg beleesik az egyik mély lyukba és lesérül? A szolgáltatóra is állandóan nagy terhet ró ezen fémek pótlása. Az esetet már bejelentettem, az illetékesek intézkednek.

Mesterfogás

Hosszú hetek kitartó munkája eredményeképpen az abonyi rendőrség munkatársai elfogták azt a bűnbandát, mely vélhetően felelős a környéken a közelmúltban sorozatosan elkövetett színesfémlopásokért. Mint az abonyi rendőrség parancsnoka, Godó Tibor alezredes elsőként tájékoztatta lapunkat, a zsványokat a mai napon tetten érték. Éppen több milliós kárt okozó lopást próbáltak elkövetni, amikor a belvív elvezető rendszer duzzasztásra szolgáló elemeit vág-

ták volna le lángvágóval. Maga a fém értéke az okozott kárhoz képest elenyésző.

A tetten ért bűnelkövetők abonyiak, négyen voltak és gondosan előkészültek tet-tük végrehajtására. Kisbusszal érkeztek, lángvágó szerszámmal dolgoztak. Nem csak Abonyban, hanem a Ceglédi Rend-örkapitányság illetékességi területén több településen, így Cegléden, Újszilváson, Kőröstetetlenen, Jászkarajenőn is követtek el az elmúlt hónapokban hasonló bűncselekményeket.

Most kihallgatás és bizonyítás következik, de azt már biztosan lehet tudni, hogy a tettenérésnek köszönhetően az őrizetbe vételt elrendelték és a hűvösön várják sorsukat a lebukott elkövetők. A zsaruk a továbbiakban azt vizsgálják, hogy az elfogottak számlájára írható-e az a töménytelen mennyiségű bűncselekmény, melyet az utóbbi időszakban hasonló módszerekkel követtek el a környéken.

Rémségek kicsiny járdája

Minden bizonnyal citromdíjat adnék annak az ingatlantulajdonosnak, aki ilyen állapotban tartja járdáját és kertjét immár hosszú hónapok óta. A járda járhatatlan. Erre hívták fel szerkesztőségünk figyelmét az utca lakói. „Iszonyatos, itt egyszerűen nem lehet közlekedni. Felhőborító! Az egész kert tele gyommal, a magokat hordja- viszi

a szél. Ennek mikor lesz vége? Megvárják a fagyokat? Már nem egyszer bejelentettük az önkormányzat hivatalában, de azóta se történt semmi. Mi a teendő ilyenkor?” - mondták el az utca felháborodott lakói. Az esetről az illetékeseket is értesítem, hátha történik valami. A helyszínen én is saját szememmel győződhettem meg arról, hogy az állítás teljes mértékben fedi a valóságot. Íme, most bemutatjuk Abony egyik citromdíjas portáját.

A oldalon lévő cikkek írója:

Lőrinczy Veronika

Kék nyelv betegség: ZÁRLATOT RENDELTEK EL!!!!

Megdöbbenéssel olvastam Abony város hivatalos honlapján, hogy nem csupán a méheket kell elzárni, hanem az egyéb jószágokat is.

De mi is az a kék nyelv betegség?

Egy Magyarországon eddig még soha elő nem forduló állatbetegség, a kéknyelv-betegség jelent meg. Az emberekre veszélytelen betegséget Franciaországból érkezett szarvasmarhákban fedezték fel, az állatokat karanténban tartják. A nálunk újnak számító betegség új feladatok elé állítja a hazai állatorvosokat. Fel kell készülni a járvány kezelésére. Emberre nem terjed át, így nem fenyeget az a veszély, hogy a tej vagy a hús fogyasztása átviszi a kórt az emberekre.

A szarvasmarhára, kecskére, juhra és vadra veszélyes vírus, ami az emberre nem terjed át, egy szúnyog terjeszti. Lázzal, fokozott nyálképződéssel, az ajkak, a nyelv duzzadásával jár.

Íme a felhívás szövegének egy része:

„Ezúton felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Központ Élelmiszerlánc-biztonsági elnökhelyettes a 02.3/2126/2008. számú határozatában kéknyelv betegség előfordulásának megállapítása miatt jelen határozat mellékletében szereplő települések teljes közigazgatási területére védőkörzetet rendelt el az alábbiak szerint:

A védőkörzetben:

- Tilos kéknyelv betegségre fogékony állat (szarvasmarha, juh, kecske, vadon élő kérődző), valamint az állati petesejt, sperma, embrió védőkörzetből történő elszállítása. A kiviteli tilalom alól felmentést csak az illetékes megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Igazgatósága adhat.

Minden betegségre fogékony fajhoz tartozó szarvasmarha, juh, zárt körülmények között tartott vadon élő kérődző állományt azonosítani kell. Ennek megfelelően az állattartók kötelesek állatállományuk létszámát az állategészségügyi hatóságnak bejelenteni, és azok állatorvosi ellenőrzését – beleértve a járvány-megfigyelési program szerinti vizsgálatát – tūrni, abban közreműködni.”

Egy kis tavasz a korai őszben - Nem engedtek a 60-asból a 48-asok

Lovagrendi öltözetének teljes díszében emelkedett pohárköszöntőre vitéz-lovag Rithnovszky János.

Megtörtént volna velem a lehetetlen? Hiszen bárkinél a kedves olvasók közül, de jómagamnál is csak a megtörténhetetlennek vélt dolgok gondolatpolcán jutott volna hely az olyan abszurditásnak, miszerint valaki egy október végét, november elejét meghazudtolóan borús, hűvös, esőszítalástól nyirkos szeptember közepi napon egy jókor, jó helyen tett egyetlen lépéssel csak úgy átsétáljon az egyébként a legjobb esetben is legalább fél esztendő múlva bimbózó tavaszba. Nos, azt mondom, igen. Mármint, hogy ez a válaszom a fentebb feltett kérdésemre, merthogy szeptember 20-án, szombaton, a késő délutáni órákban megtörtént velem a lehetetlennek vélt. Történt ez városunk egyik nagy büszkeségének, vitéz, lovag Rithnovszky János úrnak a jóvoltából, akinek a szíves invitálására az említett időpontban átléptem a patinás Kossuth Étterem küszöbét. Jólesett a bent gyülekezőknek a vendéglátóhely dolgozóinak a tágas étterem befűtésével, enyhe betemperálásával nyújtott gondoskodása. Tévedés ne essék, nem emiatt vettem a bátorságot, hogy tavaszinak aposztrofáljam azt a miliót, amelybe beléptem, hanem az egymást elé tárt karokkal siető hölgyek, az egymás vállát veregetve parolázó urak arcáról, szeméből, mozdulataiból sugárzó öröm, ami nem volt más, mint egy tíz év utáni újabb egymásra találás őszinte öröme. A helyiségben ugyanis a mai Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola helyén 1901-től 1948-ig működő Abonyi Magyar Királyi Állami Polgári Fiú- és Leányiskola azon egykori diákjai gyülekeztek, akik utolsóként, az iskolatípus megszüntetésének évében, 1948-ban végeztek az alma mater osztályaiban. Eljöttek sokan a hozzátartozók is, Nagy Sándorné, Tóth Anna például generá-

ciós kísérettel, unokájával és a három éves kislány-dédunokájával érkezett, aki nem kis mértékben hozzájárult a találkozó jó hangulatához. Az öregdiákok – a hölgyektől elnézést kérek – újbóli egymásra találása nem is akármilyen előzményeinek történéseit a vendéglátóm, Rithnovszky úr szavaival osztom meg a kedves olvasóval.

- Tudod, barátom, mi most azok a polgáristák, azok a „negyvennyolcasok” vagyunk itt, akik nem engedünk a hatvanból. Nos, hogy megértsed, az iskola működésének utolsó tanéve alatt nem akármilyen osztályközösségek alakultak ki. Lehet persze, hogy a korábbi tanévekben is, de mi mindenesetre akkor megfogadtuk, hogy öt évenként rendezünk osztálytalálkozót. Ezt be is tartottuk egészen 1998-ig, akkor volt az ötvenéves, akkor úgy gondoltam utolsó összejövetelünk. Míndig szívügyemnek tartottam a találkozóink megszervezését, igyekeztem is abból orozslánrészt vállalni. Az, hogy tíz év elteltével mégis újra együtt lehetünk azok, akiknek ezt a gondviselés megengedte, már nem az én érdemem, hanem kedves volt iskolatársamé és máig jó barátomé, Márton Sanyié. Ha megkérhetlek, erről inkább őt kérdezd.

A Márton házaspárnál, mint megtudtam, alighanem csak az életüket máig is az akkori község, a mai város állandó lakosaiként élők lehetnek hűségesebbek Abonyhoz. Budapesti lakosként – és persze ne feledjük, hogy nyugdíjasként – ugyanis évről-évre valószínűleg a szezon több napját töltik az abonyi fürdőben, mint bárki a strandolást kedvelő helybéliek közül. Néhány napra természetesen hazazatérnek a fővárosi otthonukba. Erre az idei strandszezonban a szokásosnál gyakrabban kerített sort Márton úr, hiszen mégis csak a lakásuk kellett, hogy legyen a „főhadiszállása” a „nem engedünk a 60-asból” akció megszervezésének. Erről, miután – sportosan szólva – felvette a Rithnovszky János passzolta labdát, láthatóan-hallhatóan nem volt könnyű beszélnie.

- Valóban, ahogyan János mondja, 1998-ban, az ötven éves találkozón úgy döntöttünk, abban maradtunk mind a jelenlévők, hogy azzal bezárjuk az osztálytalálkozóink sorát. Nekem azután valahogy, nem is tudom, hogy az öt

év elteltével-e, vagy már előbb hiányérzetem támadt. Amikor elhatároztam, hogy előllok egy hatvanéves találkozó megszervezésének az ötletével, vegyes gondolataim voltak János barátunk várható reagálásával kapcsolatban. Számítottam egyértelmű elutasításra is, de nagy meglepetésemre ehelyett egy megtisztelő felkérést kaptam a szervezés lebonyolítására, és hozzá egy emberileg nagyon megérthető magyarázatot arra nézvést, hogy ő nem szívesen vállalná már ezt a tiszteletet. Indoklásából világossá vált, hogy mit is vállaltam föl, de most látva, hogy megkeresésemre, ha a korábbiaknál kevesebben is, de mindenki eljött aki tehetett, nem bántam meg. Akikkel eddig beszélgettem a jelenlévő egykori osztálytársak közül, mindenki velem együtt nagyon örült, hogy az életében már oly nagyon sok megpróbáltatáson keresztül ment barátunkat ezúttal már nem terheltük egy-egy osztálytársunk időközbeni elhalálózását közlő válaszlevelekkel, vagy másoknak az otthoni vagy kórházi ágyhoz kötöttségéről szóló telefonbeszélgetésekkel.

A mindenkori osztálytalálkozókon elmaradhatatlan közös vacsorát megelőző pohárköszöntőre hívó kanálcsengetés szakította meg a beszélgetésünket. Addigra az egykori polgárisok és hozzátartozóik elfoglalták helyüket a terített asztaloknál. A pohárköszöntőt mondó vitéz-lovag Rithnovszky Jánost alighanem a jelenlévők mindegyike először láthatta és tapsolhatta meg a Nemzetközi Szent György Vitézei Lovagrendi palástjának teljes díszében: a feltűzött '56-os emlékéremmel, a lovagrend vitézi jelvényével és az idén áprilisban megkapott lovagi kereszttel. Nagy örömeére szolgált, mint mondta, hogy bár a lányosztály padjait koptatók közül csak öten, a fiú osztálytársak közül pedig kilencen vannak jelen, de aki tehetett, mindenki eljött a találkozóra. Természetesen szomorúsággal teli szavai is elhangzottak Rithnovszky úrnak. Elhamarkodott lenne a tisztelt olvasó azon következtetése, hogy ezek a mondanivalói bizonyára beárnyékolják a találkozó további hangulatát. Szó sem volt erről, és természetesen nem valamiféle érzéketlenség okán. Az élők sorából időközben eltávozott osztálytársak emlékének adózó néma főhajtás és a betegségük miatt távolmaradóknak szóló, a gyógyulás reményét erősítő jókívánások elhangzása után éppen a hetedik X-en túliak bölcsességéből adódóan igyekezett mindenki minden hátralévő percét kihasználni a jó hangulatú találkozóhoz.

A közösen elköltött vacsoránk után – a többes számot megmagyarázandó ezúttal is, innen is megköszönöm a „negyvennyolcasok” személyemnek szóló meghívását és a szíves vendéglátásukat -, egy hatvan évvel ezelőtt, a polgári iskola végzős fiú osztályáról és tanára-

ikről készült tablókép járt kézzől-kézre. A fotót városunk fényképész dinasztiája egykori meszterének, Járdány Gyula bácsinak a neve jegyezte. Mi más bizonyíthatná jobban egy szakmai dinasztia folyamatosságát, mint az, hogy Gyula bácsi unokája készítette és ajándékozta az Abonyi Naplónak a „negyvennyolcasok” hatvan éves találkozójáról készült írásomat illusztráló fotókat. Köszönet érte. Közben a csoportokban beszélgetők többsége már azzal fordult egykori osztálytársaihoz, hogy „És arra emlékeztek még?”. Illik nem illik, jómagam is belehallgattam, már amennyire a fel-feltörő kacagások engedték, néhány ilyen beszélgetésbe. Abba is többek között, amelyekben éppen a Budapesten élő Dumáné Nagy Erzsébet okozott nagy derűtséget azzal az anekdotájával, amely a lányosztály egyik biológiaóráján történeteket elevenítette fel. Történt ugyanis, hogy egyik osztálytársuk nem találta a választ a tanáruk azon kérdésére, hogy mi biztosítja az egészséges bélműködést. A klasszikus diákszolidaritás már akkor is jól működött, az akkor még diáklány Csík Julika súgta a helyes választ: bélbolyhok. Bajbajutott osztálytársa természetesen nem hagyta ki a segítséget, tanára nagy megrökönyödésére és az osztály nem kisebb derűtségére kivágtá: bélmolyok!

Belehallgattam még az egykori kedvenc tanáraiknak, Veszlényi Ágostonnak, Polgár Lajosnak és Gerl Árpádnak a tudását, a jóságát és egyszersmind az igazságos keménységét, szigorúságát is méltató Márton Sándor és Dobó István beszélgetésére is, majd elköszönni Rithnovszky úr asztalához igyekezve kellemes hangok ütötték meg a fülemet. A mindenkori osztálytalálkozókön ugyancsak elmaradhatatlan dalogatás is kezdetét vette. A Balatonszepezden élő és a 60 éves találkozón való részvételt a sok-sok kilométernyi távolság ellenére a világegyetem ki nem hagyó egykori „negyvennyolcas”, dr. Cseh Sándor élete párja, Erzsébet aszszony adta meg a kezdő hangot: „Szép város Kolozsvár.....”. Ha hiszi a kedves olvasó, ha nem, távozóban, becsukva magam mögött a Kossuth étterem bejárati ajtaját nem tűnt fél odakint, hogy egyetlen csillag sem látszik a borús égbolton, nem vettem észre, hogy ismét szitálni kezdett az eső, és nem jutott eszembe, hogy reggelre megint jó, ha a tízes számig felkúszik majd a higanyszál a kert felőli ablakunk mellé kihelyezett hőmérőn. Mindezek helyett az egykori abonyi polgárisok énekhangjai kísérték majdnem hazáig. Az én lelkemben azon az esős-hűvös szeptemberi késő estén tavasz volt.

Temesközy Ferenc László
Fotók: Járdány Gyula

Az eseményen készült képeket a következő oldalon tekinthetik meg.

Elrepült 50 év

A Szelei úti Általános Iskolában nem mindennapos jubileum megünneplésére gyűltek össze az intézmény hajdan volt diákjai. 50 év észrevétlenül elszelelt... 50 éves osztálytalálkozót szerveztek szeptember 14-én. Mosolygósan meghatott arcok, vidám és keserű beszélgetések, anekdoták, a múlt parányi morzsáinak felidézése: ezért gyűltek össze itt mindazok, akik 50 évvel ezelőtt ballagtak el. Az arcokra az idő rárajzolta az életet. Meghatódott maga az újságíró is, hiszen arra gondoltam, én is szeretném majd egykor megélni azt, hogy ilyen rendezvényre hívnak. Nem ok nélkül jutott ez eszembe, hiszen sokan a régi barátok, osztálytársak, tanárok közül már az égből, a halál távolából szemlélték a jubiláló diákokat.

A tanárok közül csak ketten élnek már. Katona Róza, az egyik osztály volt osztályfőnöke és Polyák János igazgató Úr. Ők is meghatóttan nézték nebulóikat, újra ismerkedve az arcokkal. Voltak olyanok, akik tényleg ötven éve nem találkozhattak és boldogan találtak ismét egymásra. Voltak, akiket szemük árult el, a tekintet, a mosoly, mely megmászhatatlan és letagadhatatlan. A találkozó főszervezője Király Béláné Skultéty Izabella volt, aki előre nem sejtette, hogy hányan fogadják el a meghívást. Sokan. Benépesült az iskola énekterme. Az intézmény nevében Nagy Gáborné volt igazgató köszöntötte a résztvevőket.

„94-en jártak az évfolyamunkba- meséli Bella, 3 osztály volt. Az érdekesség az, hogy volt még egy külön lány és egy külön fiú osztály, na meg egy vegyes. Még a folyosót és udvart is megfelleltek a lányok és fiúk között. Nem volt ez olyan badarság! Szerelmek azért persze szövődtek.

Én magam is „megigazgattam magam” ha hir-

detni küldtek a 8. a.-ba...

Sosem felejttem el, hogy annyira szerettünk tornázni, hogy délutánonként beszökdöstünk az iskolába. Oroszórán meg azzal szórakoztatták magukat a diákok, hogy ki-be ugráltak a földszinti ablakon. Nekem jobban tetszett, hogy Szelei úti és Kálvin úti iskolának neveztek Abonyi oktatási intézményeit, így nem keverhette őket össze senki..

A közös osztályfőnöki óra után az egykori diákok felkeresték volt tanáraik sírját és koszorút helyeztek el. A délutánt egy kellemes hangulatú, a Mészáros vendéglőben eltöltött vacsora zárta.

LÓVE

Képek a 60. éves találkozóról

Fotók: Járdány Gyula

A 60-asból nem engedő 48-asokról készült tablóképen a polgári iskola működésének utolsó évében végzett hölgyek balról jobbra: Nagy Sándorné Tóth Anna; Bedekovichné Heiling Emma; Dumáné Nagy Erzsébet; dr. Szabó Béláné Csík Julianna és Szabóné Márkus Éva. Az öregdiákok balról jobbra: Farkas Imre, Tarkó Antal, dr. Cseh Sándor, Rithnovszky János, Márton Sándor, Dobozi István, Balogh Sándor, Soós Gyula és Kummer Mihály.

Városi Szüreti Mulatság
Meghívó!

A Gyöngyszemek Óvodája a Somogyi Imre Általános Iskolával
közös szüreti mulatságot rendez,
melyre szeretettel meghívjuk Abony város lakosságát!

A szüreti mulatságot 2008. október 17-én, pénteken,
delután 3 órakor tartjuk a
Somogyi Imre Általános Iskola udvarán
/Rossz idő esetén az iskola aulájában lesz a rendezvény/
A műsorban szerepelnek a két intézménybe járó gyerekek, és
más meghívott vendégek is.

Mindenkit várunk, mulassunk együtt!

Jót derültek a jelenlévők Duma Lászlóné Nagy Erzsébet (balról) hatvan éves anekdotáján.

Nagy Sándorné Tóth Anna kislány-dédunokája is hozzájárult a jó hangulathoz.

Mesebeli fuvolazene: A mosoly koncertje

Szeptember 17-én este a Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola aulájában rendezték meg Vargáné Korchma Fruzsina életmű CD-jének élő bemutatóját. Az eseményt a Bihari János Zeneiskola szervezte. A rendezvényen közreműködtek az abonyi zeneiskola egykori növendékei, jelenlegi tanárai és a tanárnő jelenlegi tanítványai. A konferanszié szerepét Fruzsina életművének egyik legalaposabb ismerője, férje, Varga György töltötte be. Az egykori abonyi zeneiskolai igazgató élvezetes anekdotái adtak keretet az estnek, melyen valóban csodálatos fuvolazene csendült fel. Az aula zsúfolásig megtelt.

A mosoly koncertjét hallhatta a közönség, amiről fényképeink is híven beszámolnak. Az életmű CD ismertetőjében Fruzsina így vall: „Amikor 1957-ben – több, mint 50 évvel ezelőtt – a nyíregyházi zeneiskola évvégi hangversenyén, ahol én, mint előképzős énekeltem a városi zenekar kísérete kórusban, és ott megláttam, meghallottam a fuvolát, nem gondoltam, hogy ez egy életre szóló, sorsdöntő pillanat.

Hatalmas ajándékot kaptam, mert ettől kezdve egész életemben azt csinálhattam, amit szeretek: fuvolázni tanultam, fuvolázok és fuvolázni tanítok. A csiszolatlan kis gyémántokat a sors az utamba terelte, velük hallhatatlan szorgalommal mindig felfelé haladhattunk és mindig többre és többre tettük képessé egymást.

35 éve kezdődött. Azóta a kis fuvoláspalántrákból érett, elismert művészek lettek.

Ezt a CD-t ajánlom mindenkinek szeretettel, aki segített a pályámon, és akiknek örömet és szeretetet adhattam. Ajánlom még azoknak is, akiket még csak most varázsol el a fuvola hangja és csillogása.

Az együttes tagjai apró kis fuvolások voltak, amikor elkezdték a közös muzsikálást az abonyi zeneiskolában. Először basszusklarinéttal, majd később alt- és basszus fuvolával kiegészülve és a Csider Károlytól kapott fuvola együttesre hangszerelt kottaanyag segítségével történt a korszakváltás. Olyan produkciók születtek, amire felfigyelt a fuvolás szakma. És jöttek a koncertmeghívások...

A fuvolaegyüttes tagjai: Szabó Rozália, Varga Fruzsina, Kovács Melinda, Miskolczi Zsuzsanna, Vargáné Korchma Fruzsina, Virág Viktória, Fekete Sylvia, Sáfár- Skultéti Andrea, Szabó Gabriella.”

LÖVE

Fotó: Járdány Gyula

Az igazi zenei csemegét tartogató CD megvásárolható a Zeneiskolában, a Járdány Vanda és Gyula által készített fényképek megrendelhetők a Műteremben vagy az iskolában.

Tele álmokkal, vágyakkal „ment el” Tarkó Zsolt /1977-2008/

„Ha eljön a vég, a könny elered.
Minden ember egyért esedez, s kesereg.
Görög a gyöngy könny.
Arcodon görög a gyöngy: a könny.”
/Bálint Zsuzsa/

Tarkó Zsolt nevelőanyukája Gúti Mátyásné Marika keresett meg, elhívott házukba, ahol Zsolti is élt 31 éves koráig. Marika csendesen mesélt és sírt. Döbbsent, együttérző csendben emlékeztünk szeretett fiára, akit 7 hónapos kora óta ismert és „istápol”. Hivatalosan 3 éves kora óta a nevelőanyja az „Anyuci” és apja az „Apuci”, aki Zsolti vérszerinti nagypapája, Marika férje.

Gúti Mátyásné nagyon szeretné megosztani fájdalmát lapunk Olvasóival és bemutatni jóságos, szeretett fiát és az Ő búcsúját a Szabadság utcától és Abonytól.

Tarkó Zsolti három éves korától élt nagypapja családjában. A nagypapa ekkor második házasságában élt, melyben feleségével négy gyermeket neveltek. Később nevelőszülőként az akkor öt éves Andrist is magukhoz vették, így hat gyermeket neveltek fel szeretetben.

Zsolti pillanatok alatt beilleszkedett új családjába. Kezdetől fogva anyucinak és apucinak szólította nevelőszüleit.

Nevelőanyja édesanyjaként gondoskodott róla, óvodába, iskolába vitte, mindig mellette volt. Zsolt nagyon jó fiú volt, szorgalmasan tanult, szakközépiskolát végzett. Itt ív- és lánghegesztő, később pedig ács szakmát szerzett. Ezután az építőiparban dolgozott, majd 2005-ben Majosházán vállalt munkát. Megszerezte a targoncavezetői engedélyt és csoportvezető is lett.

Így volt ez 2008. augusztus 13-án, amikor munkába menet tragikus balesetet szenvedtek.

Szülei, mikor megkapták a hírt, hogy kórházban van, még nem gondolták milyen szörnyűség történt. Amikor nevelőanyja bevitte a szükséges dolgokat a kórházba, még azt hitte, hogy felgyógyul. A sürgősségi osztályon azonban csak két sérültről kapott tájékoztatást, Zsoltiról semmit nem tudtak mondani. Ekkor már a legrosszabbra gondolt. Az ügyeletes orvostól hamarosan megtudták, hogy Zsolt olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy már nem tudták megmenteni. Szörnyű pillanat volt amikor át kellett venniük azt a leltári csomagot, melyben Zsolt holmija volt. A mai napig felfoghatatlan számukra, hogy nem jön haza, nem láthatják, nem hallhatják a hangját. Mindenkinek hiányzik a mindennapokból, szobájában már csak annak a gyertyának a fénye világít, melyet nevelőanyja gyújt meg minden este, abban az időben, amikor haza szokott érkezni. Zsolt még nagyon fiatal volt, tele tervekkel. Nagyon segítőkész volt, szerette rokonait, ismerőseit. Úgy volt, hogy ő viszi be apukáját kórházba augusztus 27-én. Szabadidejében mindig elvitte szüleit a távolabb élő rokonokhoz Tolnára, Bélmegyerre, Vésztőre.

Több mindent tervezett, elképzelte mit csinál majd meg otthon. Ezek a dolgok már nem történnek meg, mivel hirtelen és fiatalon kellett elmennie, betölthetetlen űrt hagyva maga után.

A virágok, növények is siratják, hiszen halála után szó szerint „megadták magukat” a sorsnak. Kiszáradt hirtelen az a sárga bársonyka, melyet Zsolti anyukájával ültetett meglepetésként a szomszédasszony 80. születésnapjára június 1-jének hajnalán. Az ég felé törő fenyő is lefelé csüngnek a tragédia óta, siratják Zsoltit, akár csak néma autója. Szobájában az élet dermesztő csönddé változott. Az asztalon csonkig égett gyertyák, melyeknél Marika álmatlan éjszakákon imádkozott és „beszélt” a fiával.

Temetésén elbúcsúzott közvetlen ismerőseitől, most pedig anyukája kérésére az abonyiaktól.

Reméljük ez a róla szóló kis írás is hozzájárul a hozzátartozók gyászának enyhítéséhez.

Adjon az ég nyugalmat neki, és szeretteinek is!

P. Bálint Zsuzsa

Emlékezünk...

2008. nyarán még javában tombolt a kánikula. Az önfelvedtség mégis elkerülte Abonyt, a mi kis városunkat. Ehelyett a nyárutón fekete betűkkel írták a napokat, heteket. Abony többszörösen, mélyen gyászol: tragédiák sora döbbsentette meg az embereket.

2008. augusztus 13-án Majosházára, munkahelyükre indult autójukkal három abonyi fiatalember, kolléga, barát. Hajnali 4.30-kor indultak Abonyból, de az első áldozat, Tarkó Zsolt szíve 4.58-kor már utoljára dobbant a ceglédberceli domboknál.

Az autót a 26 éves Antal Balázs vezette, mely a baleset következtében hirtelen kifli formájú ronccsá változott. Balázs életét a ceglédi kórházban az orvosok minden igyekezetükkel mentették, de sajnos Nála is bekövetkezett az elkerülhetetlen, meghalt.

Norbert, a harmadik fiatalember sérülésekkel, de hála Istennek életben maradt.

A Szabadság utca többszörösen gyászol: örökre elköltözött belőle Tarkó Zsolt, Antal Balázs és Györéné Bartúcz Erzsébet, aki pár évtizede Hajdúböszörménybe költözött férjével a gondviselés házába. Ott állt meg alvás közben gyenge, beteges, jóságos szíve. Siratják Őket az emberek, a fák és a virágok és kedvenc állataik.

2008. 08. 18. óta gyászol a Ceglédi-Szolnoki út is, hiszen 49 éves korában tragikus hirtelenséggel elment közülünk Mucsányi Tamás is, aki Könyvelőirodája és személyes varázsa révén is nagyon ismert ember volt Abonyban. Örökmozgó, jókedvű, és mindenkihez kedves volt. Segítőkézsége több helyen is megmutatkozott. Emlékezetes számomra a Városi Könyvtárban 2007. októberében Mucsányi Jánossal történt beszélgetése, melyet nagy örömmel vállalt el. Felhőtlen, vidám mondatai máig fülünkben csengnek. Nekem jó szomszédom is volt, amely még fájdalmasabbá teszi távozását.

Temetésén a rengeteg ember, virág önmagáért „beszélt”. Jó lenne hinni, hogy látta a feléje áradó szeretetet.

Nem sokkal később Halasi Gábor 14 éves fiú önkézevel vetett véget életének.

Nyugodjatok békében Mindannyian! Nem felejtjük mosolyotokat, értékes lényeteket! Reménykedünk, hogy a tragédiasorozat, mind Abonyban, mind hazánkban, mind a világban nem követel újabb áldozatokat, nem okoz újabb szörnyűségeket.

Szálljon hozzájuk ez a versrészlet:

„ Szállj hozzájuk közel.

Átölel a fény-csillám.

Csak kutasd a kék eget.

Elköltözött szíved szerettei

csillagösvények mezején

ott azonosulnak veled.

Csak veled „lélegeznek”.

Csak veled emlékeznek.

Az ő titkaik csak a Tiéd.

Összeköt benneteket aranyzállal
az együtt lélegzett közös földi lét.”

P. Bálint Zsuzsa

Az emlékezés ezer virága

Augusztus 28-án kísérték utolsó útjára a tragikus körülmények között, autóbalesetben fiatalon elhunyt Antal Balázst. A hozzátartozók, barátok, autós társak, munkatársak, cégvezetés, volt iskolatársak, szomszédok az emlékezés ezernyi virágával tisztelegtek Balázs emléke előtt. A fájdalmas búcsúzásra az ország legkülönbözőbb pontjairól is érkeztek az autós barátok. A református temetőben lezajlott katolikus gyászszertartáson beszédet mondott Bánné Hornyik Mária, Lencse Gergő és annak a cégnek a vezetője, ahol Balázs dolgozott. Nagy Józsefné mondott verset a külső ravatalnál. A szertartást András atya celebrálta, a hozzátartozók által megírt beszéd alapján. András atya keresztelte, ő is búcsúztatta a fiatalembert. A temetésen autós zenék szóltak, a sírba sokan dobtak be virágszálakat.

„Több százan lehettek, de nem a kíváncsi-

ság hajtotta őket, hiszen rengeteg barátja, ismerőse volt a fiamnak. Ezúton köszönöm meg mindenkinek a segítséget és a fájó búcsún való részvételt.”

Balázs! Legyen az álmod szép!

Az Abonyi Napló Szerkesztősége nevében:

Lőrinczy Veronika

Óriásként, felbők
közül, félszegen
hajlok rád köszöntőn,
köszöntlek e földön,
pici idegen!
/Illyés Gyula/

Örömmel tudatjuk mindenkivel, hogy
Récsi Ágnesnek és Petró Tamásnak
2008. szept. 4-én megszületett
PETRÓ TAMÁS PATRIK
nevű gyermeke.
Sok boldogságot kívánunk!

Örömmel tudatjuk, hogy
2008. augusztus 15-én megszületett
Angyal László és Bodor Emese kislánya

ANGYAL LILLA BOGLÁRKA

Gratulálunk”

„Kósza Szél!

Vidd el hozzám szeretetünket,
könnyeinket,
simogasd meg az arcát helyettünk!
Adj neki könnyű álmot, békét és nyugalmat!”

Fájó szívvel emlékezünk
KORBÉLY CSABA

halálának 1. évfordulójára.

Felesége, gyermekei, szerető családtagjai
és kedves barátai

„Én vagyok a szelíd őszi eső.
Ne állj zokogva síromnál;
Nem vagyok ott.
Nem alszom.
De ott vagyok az ezer szélben, mi fű.
Én vagyok a gyémánt csillogás a havon.
Én vagyok a napfény az érett gabonán.
Én vagyok a szelíd őszi eső.
Amikor felébreszt a reggeli zsvivaj,
Ott vagyok minden hangban veled.
A csendesen köröző madár szavában, de én
vagyok a csillag is, mely rád süt az éjszakában.
Ne állj hát zokogva síromnál;
Nem vagyok ott.
Nem haltam meg.”

Halottaink

S. Papp Gáspárné 84 év, Zagyvarékas, **Molnár Istvánné** 63 év, Honvéd u. 42., **Majercsik Sándorné** 84 év, Szelei u. 54., **Tóth Béla** 73 év, Mátyás király út 39., **Szebeni László** 90 év, Monor, **Halasi Gábor** 14 év, Néphadsereg u. 17., **Veres József** 64 év, Móricz Zs. u. 18., **Mucsányi Antal** 89 év, Függelenség u. 11., **Mészáros Ferenc** 66 év, Bicskei út 33., **Jakab Anna** 63 év, Vasút út 43., **Kövér István** 62 év, Nyári Pál u. 8., **Nagy József** 86 év, Battyhány u. 33., **Mucsi Ferencné** 76 év, Lenkei u. 10., **Kovács Sándorné** 79 év, Szolnok, **Szabó Mihályné** 87 év, Kölcsey u. 20/a., **Pinviczki János** 47 év, Ibolya u. 27.

HÁZASSÁGOK

Szívből szeretni, híven! Nincs szebb, égni e tűzben!
És együtt repülni fel, hogy lelkünk kevésbé féljen!
Szívből szeretni mámor, elvész közel s a távoll!
És érezd, a szíved lángol, eltűnt a múlt a mából!

/Rómeó és Júlia/

Szeptemberben az alábbi párok
kötötték házasságát:

Rékasi Orsolya – Simkó József

Mácsai Beáta – Nagy Gergely

Dósa Ildikó – Bakos Zsolt

Koncsik Anita – Polónyi Ferenc

Ország Andrea Adrienn –

Veres Tamás János

Kelemen Kornélia – Tóth József

Bartucz Melinda – Péter Zoltán

Jancsovics Edit – Makka Attila

Farkas Laura – Bahram Mohammad Osman

Sok boldogságot kívánunk nekik!

Az abonyi munkás emberek hétköznapjai

Beszélgetés Sátoriné Tóth Melindával a Pingvines Óvoda vezetőjével

Kedves Melinda!

- Örömmel írom Önről ezt a portrét, mert meggyőződtem arról, hogy lelkiismeretes, gyermekszerető, munkáját precízen ellátó óvónő városunkban. Megtisztelő is számomra, hogy az Abonyi Napló vendége lehettem.

Édesanyám Tóth Sándorné (Csöpi óvónéni), édesapám id. Tóth Sándor. Édesanyám a nyugdíjazásáig a Szivárvány óvodában dolgozott. Itt dőlt el az én pályaválasztásom is. Kisgyermek koromtól nagyon sok időt töltöttem el az óvodában, ahol mindig jól éreztem magam, és egyértelmű volt számomra, hogy óvónő leszek.

Édesapám testvérével (ifj. Tóth Sándor) közösen vezet egy építőipari céget. Családunk mindig nagyon összetartó volt. A Bocskai úton együtt lakunk. Többször megyünk közös kirándulásokra, rendezünk szabadtéri főzéseket stb. Két gyermekem van: Ákos fiam 12. évfolyamos az „abonyi Kinizi gimnáziumban. Kitűnő matematikai versenyeredményekkel dicsekedhet általános iskolás kora óta. Daniella lányom most kezdi meg tanulmányait a Gyulai iskola 1. z. osztályában.

- A diákevek hogyan élnek emlékeiben?

- A Gyulai G. Miklós Általános Iskola zenei tagozatán végeztem el a nyolc osztályt. Ma is szeretettel gondolok vissza tanáraimra: Jenei Erzsébetre és Rolkó Gyuláné Klári néniére, akik mindig nagy türelemmel és szeretettel tanítottak minket, s hozzásegítettek a későbbiek folyamán a nélkülözhetetlen tudás megszerzéséhez. Ballagás után Szolnokon a Tiszaparti Gimnázium énekzenei tagozatos osztályba jártam, majd itt is érettségiztem 1985-ben. Ebben az intézményben is szerepet kapott az ének-zene tanítása, amely hozzásegített ahhoz, hogy elsőre felvettek a kecskeméti tanítóképző óvónői szakára, ahol szintén ének-zene tagozatra jártam. Három boldog diákév után 1988-ban megszereztem óvodapedagógiai diplomásomat. Továbbképeztem magam és 2001-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen megszereztem a közoktatási vezető másoddiplomát.

- Az első munkahely és a további évek hogyan

alakultak?

- 1988. augusztus 15-él az 1. sz. Napköziotthonos óvodában kezdtem óvónőként dolgozni Győri Lászlóné Klárka vezetése alatt. Remek közösségbe kerültem, akiktől sokat tanulhattam. 1995 őszén Bíró Eszter, az Óvoda akkori vezetője felkért a vezetőhelyettesi munkakör ellátására.

Megköszöntem neki ezt a lehetőséget, hiszen ez segített tovább lépni, s adta meg az alapot 1997-ben a III. sz. Napköziotthonos Óvoda (ma Pengvines Óvoda) vezetői álláshelyének a megpályázásához. 1997 szeptemberétől 4 évig voltam vezető, majd kislányom születése után 3 évet otthon töltöttem. 2004 szeptemberében ismét munkába álltam, mint óvónő. A Pingvines Óvodában 2007 nyarán meghirdetett vezetői állást megpályáztam, majd meg is nyertem. Azóta itt dolgozom nagy lelkesedéssel. Az első évet vezetőként sikeresnek érzem. Nagyon szűkös körülmények között dolgozunk, mégis választékos programot tudunk kínálni a hozzánk járó gyermekeknek. A szülők is jelezték elégedettségüket. Városunk minden intézményével jó a kapcsolatunk.

- Életfelfogás?

- Hiszem, hogy kitarító munkával, akarattal az ember elérheti céljait, megvalósíthatja terveit. Nagyon fontos, hogy higgyen magában, tudatosan haladjon, ne hátráljon meg kisebb-nagyobb akadályok előtt. Természetesen ehhez szükség van egy stabil alapra, amely esetemben a családi ház melege volt. Férjem, szüleim, öcsém is mögöttem állt a vezetőválasztás idején.

- Mi jelenti Önnek és a családnak a kikapcsolódást?

- Nagyon szeretek olvasni, csak sajnos egyre kevesebb idő jut rá. Nem válogatok, minden kezembe kerülő könyvet szívesen olvasok. Hétféteken sokan kirándulunk a családommal. Szeretem a természetet, a kellemes sétákat új tájakon, vidékeken. Magyarország várait nagyon szívesen látogatjuk. Nagyon szeretjük a Balatont, igyekszünk minél több időt ott eltölteni évszaktól függetlenül. Szeretem az állatokat. Van egy 8 éves szőke Hovawart kutya, van Jenna, akit családtagként kezellek.

Jelenlegi élettemmel elégedett vagyok, noha, noha tisztában vagyok vele, hogy rengeteg teendőm lesz az elkövetkező időben óvodavezetőként és anyaként egyaránt. A rám bízott feladatokat a jövőben is igyekszem a tölem telhető legjobban megoldani.

- Köszönöm ezt a kellemes hangyételű beszélgetést. További sikeres éveket kívánok minden területen.

Az író megjegyzése:

A vezető óvónőt, Melindát és a munkatársait nagyon elszomorította az a tény, hogy júliusban betörök jártak az óvodában és minden árammal működő felszerelést elloptak. (TV-k, számítógépek, magnók, fűnyírógépek stb. Ezek már nem megélhetési bűnözések, hanem rablások!)

Tóth Ernő ny. testnev. tanár

Az Aranyosor Íróklub társas összejövetelei

Az elmúlt időszakban több kötetlen összejövetele is volt az Aranyosor Íróklubnak, melyen mi abonyiak is részt vettünk.

Barhács László klubvezető és családja meghívott bennünket szandaszőlősi otthonukba a hagyományosan megrendezésre kerülő névnapra ünnepségre. A finom guilyást felesége Piroška főzte Ilyés János író közreműködésével. Az irodalom, a zene is szót kapott a napsugaras összejövetelen.

Kádi Péter költő névnapját szalonasü-téssel ünnepeltük, szűk körben, mert az időjárás nagyon mostoha volt.

A nyarat Nadas Erzsike költő gyönyörűen felújított nagykörűi házában és kertjében zártuk. A 13 fős Aranyosoros csapat a tornácra megterített asztalnál fogyasztotta el a kedves szomszéd házaspár által bográcsban elkészített fenséges bagulyást. A beszélgetés után irány a szőke Tisza, ahol gyönyörködtünk a táj szépségében. Barhácsné Piroška volt a legbátrabb: önfeledten uszált az „Ő Tiszájában”.

Bebarangoltuk a községet, szemügyre vettük a sok értékes látnivalót. Barhács László szüntelenül fotózott, lencsevégre kapva a szép pillanatokot. Csoporképet is készített.

Majd Nadas Erzsikénél a kerti lócán egy Obszidián együttes által írt dalra fakadt a csapat Laci gitárkíséretével.

Itt említtem meg, hogy Barhács László új kötetén dolgozik.

A Nagykörűben töltött gyönyörű augusztus végi nap után buszra szálltunk finom étellel, itallal és kultúrával feltöltődve. Erzsike új kapujában állva hosszasan integrált Aranyosoros társainak.

Köszönjük Erzsike szeretetteljes vendéglátását, figyelmességét és munkáját!

2008. szeptember 12-ei Aranyosoros foglalkozásunkat „otthonunkban” a Zöldházban tartottuk Szolnokon. A témákból kiemeltem, hogy novemberben 10 éves lesz a klub és ennek tiszteletére egyórás zenés-irodalmi estet és kiállítás tervezünk az Obszidián együttes közreműködésével. Várjuk az abonyi érdeklődőket is!

Ebből az alkalomból megjelenik a klub művészeti lapja is.

P. Bálint Zsuzsa

Kinizsisek Donkó Károlyéknál a 37. osztálytalálkozón

Egy héttel korábban aranyeső virágzott a kertemben a kánikulában. A találkozóra azonban zordra fordult az időjárás; azóta három napja egész nap és éjjel eső mossa az utat, földet. Didergünk. Hol késik az indián nyár? Nem lesz vénasszonyok nyara? Az országban több helyen bekapcsolták a fűtést...

Látjátok, így kell!

Ahogy a tűz melegszik,

a szabadban az osztálytársi szeretet.

A napi gondokat „vidáman” megbeszélve rég elfelejtett nótát dúdolunk lelkünkben.

A hosszú asztalt körbeüljük 17-en, fiúk-lányok azonos arányban.

Kevesen a párjukat is elhozták. A „ritkán látott” Megyeri Margitkát 22 éves Sára lánya szállította a fővárosból boldogságunkra. A többség Abonyból, Szolnokról, Ceglédre, Újszászról jött Tószegre. Köztük volt Földi László Cegléd polgármestere is feleségével, Évával.

Örömmel jöttünk Donkó Karcsi és párja Marika otthonába. Előbb még langy nap-sugár cirógatta arcunkat, majd a hidegben vacogtunk; kabátokat, plédeket borítottak ránk a figyelmes házigazdák. És ittuk a finom

birspalinkát, hogy fűtsön, és még jobb kedvre derítsen. Öleltük egymást karokkal és szavakkal.

Pattogott a lázas ifjúság, s az évek magánya, sodra. „Koccintgattak nagyot” a józú diák- emlékek.

Hisz vártuk egymástól a szót, úgy, mint rég, ahogy felöltöttek sorra: „emlékszel még?” Terítsünk hát asztalt! Hívjuk meg hozzá a jobb sorsot, és boros fejjel tán megeljük hamarabb vétkeink széthullott sorát.

Két lány „ment el” osztályunkból: Pál Éva és Utassy Marika, valamint Bényi János, művelt osztályfőnökünk, 1980-ban. Rájuk emlékezünk felállva, döbönt csöndben. Tanáraink is messze, néhányuk a „fellegekben”.

Jó osztályközösség, sok jó ember, sok diplomás és tisztességes kékezi munkás végzett 1971-ben az abonyi Kinizsi gimnáziumban, amely jövőre lesz 50 éves.

„Megöregedtünk, mi 55 évesek!?” „De a szívünk fiatal! – mondja egy kedves hang.

A fiúk mindig is összetartóbbak, játékosak voltak. Most is csapatversenyeztek, a lányok

is kedvet kaptak tőlük. Legtöbbünk az unokáiról regélt.

Karcsi örömmel mutatta meg szépen rendszerezett lepkegyűjteményét. Mások attól borzongtak, hogy felemelik a nyugdíjkorhatárt, gázszámlát. Na, de ne búslakodjunk! A házigazdák finom tiszai halból készített hallét mertek a bográcsból. Sörben úszott gyomrukban a ponty és a keszeg. Második fogásként ízletes csirkecombot süített Marika. A sült burgonya mellé más hús is került. Szekeres Zsuzsa és Stein Ági sajátkészítésű görögsalátával rakták meg a tányérokat. „Donkó mama” fincsi réteseit és az „összehozott sütitket” is köszönjük.

Tószegen lassan éjfél ütött az óra. A korán jött hideg – 2008. szeptember 13-a - sürgette az osztálytalálkozó zárását. Marika és Károly marasztalt volna. Mi állig begomboltan, karavánban fűtött kocsival indultunk haza, vacogva nézett utánunk Tószeg csukott ablakainak sora. Tavaly Szondy István és felesége „Charlie” paradicsomi otthonában élveztük a kitűnő vendégszeretetet.

Köszönet a kitűnő házigazdáknak, akik nem gesztusként önzetlenül és fáradhatatlanul megszervezték, megrendezték nekünk osztálytársaknak ezt a kötetlen nosztalgia-találkozót.

Köszönjük fiúk, hál Istennek Ti megtehettetek, hogy meghívjátok otthonotokba a népes számú osztálytársaitokat és felvállaltátok a fizikai és anyagi áldozatot.

Az egymásért tett tettek, cselekedetek az igazi szeretet fokmérői.

Szeretettel, köszönettel és hálával gondolunk továbbra is Rátok:

P. Bálint Zsuzsa

Nyárbúcsúztató - tanévkezdő

A Montágh Imre Általános Iskola Óvoda és EGYMI óvodai munkaközössége augusztus végén megrendezte családi napját. Szokásos helyszíne az Állat és Szabadidő Park volt.

Vendégül láttuk sérült gyermekeinket, testvéreiket és a szülőket. Megnéztük az állatokat, csodáltuk az új kis oroszlánt. Gyermekeink jó vezetőként irányítottak mindenkit, hiszen a Park tulajdonosa Tóth Tibor önzetlenül már többször fogadta óvodásainkat. Játsoztunk, labdázunk, kézműveskedtünk, finom ebédet főztünk. A szülők megbeszéltek

egymással örömeiket, problémáikat. A legjobban várt esemény pedig a lovaglás pónin és „igazi” nagy lovon. Ez sem volt ismeretlen, mert már többször lovagoltunk. Bátran felültek és ügyesen átvették a ló mozgásának ritmusát. Élményekkel, ajándékokkal a szülők pedig talán kissé pihentebben távoztak. Köszönet érte az Egyedül nem megy Közhasznú Alapítványnak akik fedezték a családi nap költségeit.

*Járdányné Dóka Mária
Óvónő*

Petőfi Istvánné emlékére

2008. augusztus 2-án a Római Katolikus Nagytemetőben gyülekeztek a megemlékezők. Petőfi Istvánné Gaylhofer Antónia halálának 190. évfordulója alkalmából keresték fel sírját, amely szépen gondozottan és szolidan áll az út mentén.

Ebből az alkalomból Korbély Csabáné mondott beszédet, illetve idézett egy régi írást, a nagy költőóriás Petőfi Sándor sógornőjének emlékére:

„A sír az abonyi öregtemetőben elhagyott és ápolatlan. Az apró örökzöld bokrok elfakultak, a vadhajtasók láthatatlanná teszik az apró korhadt fakeresztet. A sír szomszédságában régi feudális urak kriptái merev vonalakkal őrzik elmúlt méltóságukat.

A bokrokat szét kell feszíteni, elhajtani a vadon burjánzott növényeket, hogy el lehessen olvasni a sötét fakereszt feliratát:

Itt nyugszik

Petőfi Istvánné

élt 76 évet, megh. 1918. aug. 2.

Petőfi Sándor nimbusa
megőrzi szelíd emlékét.

A szelíd emlék elfakult és ma már Petőfi Sándor nimbusa sem őrzi. Ma már Abonyban is csak a legöregebbek emlékeznek rá, aki nemcsak nevével, de egy elfojtott élettel, önként vállalt mártírummal kapcsolódott a legnagyobb magyar költő családjához.

A nagy szobor mellékalakjáról, a nagy költő öccséről, Petőfi Istvánról kell előbb szólnunk. Mit tudunk róla? Egy szép Petőfi-vers őrzi emlékét: István öcsémhez... aztán nincs tovább. István öcsém így került az irodalomtörténetbe, saját versei nem predesztináltak

erre, Petőfi Sándor mellett csak árnyék lehetett. Az élete nem volt mindennapi élet, és szerelme, amit síríg tartó szerelemnek neveznek... Krúdy Gyula tollára méltó.

1825-ben született Szabadszálláson és küzdelmes, nehéz ifjúság után, mint bátyja, ő is honvédnek ment. Közlegényként kezdte és a világosi fegyverletételnél, mint honvédszázados volt jelen. Ekkor a császári hadseregbe sorozták, ahonnan 1851-ben bocsátották el. 1853-ban, mint nyilvántartott forradalmárt elfogták, Theresienstadtban és Prágában három évig raboskodott, még egy esztendőig szolgált az osztrák armádiában, és 1857-ben visszatért Magyarországra.

Ekkor kezdődött életének az a szakasza, amelybe menthetetlenül és végzetesen betört a szerelem.

Dánosra ment Gaylhofer János családjához nevelőnek, ahol a földbirtokos két kis elemista gyereket tanította. Itt ismerkedett meg a legidősebb gyerekekkel, Tónikával, a tizenöt éves Gaylhofer Antóniával. Meglátni, megszeretni – hogy is mondják? – egy pillanat műve, - elfelejteni egy éles is kevés volt hozzá.

...

A fellobbant szerelem már nem hamu alatt parázsló tűz volt. István feleségül akarta venni Antóniát, de a család a bizonytalan életű és jövőjű Petőfi Istvánt nem akarta családtagjaként maguk közé fogadni. A politikai emigráció után szerelmi emigráció következett. Elhagyta a Gaylhofer családot és Csákóra ment Geist Gáspár birtokára. Petőfi István romantikus terve volt. A szerelmet nem tudta elválasztani a politikától. Úgy határozott, hogy Antónia kezét legközelebb 1858. augusztus 13-án, pontosan kilenc évvel a világosi fegyverletétel után kéri meg. Akkor így írt Antóniának: „Ha a házasságba beleegyeznek, akkor sikerül a nagy fájdalmat enyhíteni, ha még mindig visszautasítanak, akkor ez a nap kétszeresen súlyos emléket idéz fel bennem.”

A nap kétszeresen súlyos emléket idézett benne. Csak halála előtt egyezett bele az öreg Gaylhofer a házasságba és 1863 decemberében Alsónyáregyházán megesküdtek.

Hosszú évek várokozása után így teljesedett be az életük és ugyanakkor beteljesedett a sorsuk. Kétheti házaseslet után Gaylhofer Antónia elhagyta férjét. Miért történt? Abonyban nem tudják. Gaylhofer Antónia elhagyta férjét. Miért történt? Abonyban nem tudják. Gaylhofer Antónia sohasem beszélt erről. A tény az, hogy Petőfi István csákói pusztai magányában a várokozás éveiben gazdaasszo-

nyával szoros kapcsolatba került. Ezt a kapcsolatot nem tudta felszámolni és valószínű – nem is akarta. Két nőt szeretett egyszerre – lélekbúvárok megértik, meg is magyarázzák, Gaylhofer Antónia nem tudta és nem akarta megérteni.

Petőfi István továbbra is Csákón maradt, - és nem írt többé verset. Egy boldogtalan szerelem megölte az amúgyis gyenge veretű költőt és Petőfi István ezentúl már csak leveleket írt – Antóniának, aki otthagya a családi házat és Abonyba költözött.

A levelekre Csákóra sohasem érkezett válasz. István a gazdálkodásban keresett menedéket és érdemes feljegyezni, hogy ez a tevékenysége eredményesebb volt, mint költői munkássága. Világhírű lett az a juhkeresztelés, amit ő kezdeményezett és Geist-féle juh néven ismeretes a mezőgazdaság történetében.

Antónia pedig Abonyban névtelenül és csendesen élt, életében már soha nem találkozott férjével. 1880-ban látogatta meg férjét a halottas ágyán. Mereven, mozdulatlanul állt a koporsó mellett. Nem sírt és nem felejtett. Sem a várokozás, sem a magány éveit. Amikor 1918 őszén Budapesten a Kerepesi úti temetőben hantolták el Istvánt, - Antónia ide is eljött.

Az abonyiak pletykája szerint nem ment közel a koporsóhoz, de a jelenlévő bizonyos „másik asszonnyal” összetűzése támadt. Nem biztos, hogy így történt. Egykorú abonyi tanúk állítják ezt. Tény az, hogy a Petőfi Társaság, amely Petőfi Sándor családjának istápolását is célul tűzte ki, elfelejtkezett Petőfi Istvánnéról.

Egyedül halt meg, szomorú kis fakereszt őrzi elfáradt törekeny testét, annak az asszonynak, aki egy életen keresztül egy nagy név árnyékában élt boldogtalanul és reménytelenül.”

Így emlékezett meg tehát Enczi Endre évtizedekkel ezelőtt Petőfi Istvánnéról. Mára, az Abonyi Lajos Falumúzeum jóvoltából, megváltozott a helyzet. Tábla jelzi házat a Szemere Bertalan úton, a nagytemetőben a kis fakereszt helyére kőtábla került, melyet rendszeresen koszorúznak. Kevesen tudják, hogy az abonyi Járdány család személyében leszármazottai is élnek. Ők meghívó és emléklap készíttéssel, illetve gyönyörű virágcsokrokkal rótták le tiszteletüket a sírnál.

Kedves abonyiak! Jártukban, keltükben, a ház vagy sír előtt elhaladva, gondoljanak arra a szomorú sorsú nőre, aki a síríg kitartott szerelme mellett!

Korbély Csabáné

Szenior program

A globális munkaerő-piaci hatások, és a demográfiai folyamatok következtében egyre több 45 év feletti ember szorul ki hazánkban és Európában is a munka világából. A növekvő életkor és a modern termelési, tudás-társadalmi technológiáknak a szeniorok foglalkoztatására gyakorolt negatív következményei – a felületes szemlélők számára – magától értetődőnek látszanak. A Szenior Program a 45 év feletti foglalkoztatásának bővítését állítja a figyelem középpontjába azért, hogy a szeniorok öt előnye: tapasztalata, tudása, teljesítő- és versenyképessége, munkakultúrája, eredmény-érdekeltsége hasznosulhasson a társadalom és a gazdaság számára. A kölcsönös előnyök érvényesítése következtében a szeniorok élete is tartalmassá válik munkahelyeik megtartása, illetve számukra új munkahelyek létrehozása eredményeként. A Szenior Program életre hívását és megvalósításának – e célra való összpontosítással történő – komplex, integrált szolgáltatási segítségét kezdeményezésekkel, fejlesztő programok pályáztatásával és megvalósításával, együttműködésekkel, országos szervezéssel és koordinálással, korszerű szolgáltatásokkal a Szenior Foglalkoztatási

Szövetség vállalja magára. Feladata a társadalmi partnerségre (a munkáltatók és a munkavállalók együttműködésére, és a civil szervezetekre, az egészségügyi ellátókra, a kutató- és fejlesztő intézményekre, a karitatív és egyéb szervezetekre) építve, a rendezett munkaügyi kapcsolatok létrehozására, fejlesztésére támaszkodva: a munkáltatók és a 45 év feletti munkavállalók, munkát vállalni képes, dolgozni akaró állampolgárok jobb együttműködésének kibontakoztatása. S ehhez a megfelelő jogi, gazdasági, szociális környezet kialakításában való közreműködés, a képzés és továbbképzés szervezésének segítése. Pályázás és pályázatok kiírása, tudásbázis létrehozása és működtetése, a munkáltatók és a lehetséges munkavállalók közötti kapcsolat létrehozásának segítése, munkaerő-közvetítés, az információk elektronikus formában történő gyűjtése és terjesztése, a 45 év feletti foglalkoztatásának fejlesztése érdekében szervezési- és tájékoztatómunka végzése, szolgáltatások biztosítása, s az ezekkel összefüggő programok, közösségi tevékenységek integrálása, koordinálása.

Tevékenységünkkel a munkaerő-piaci

kereslet- és kínálat összhangját javítjuk. Elősegítjük a változásokhoz való jobb alkalmazkodást, ösztönözzük az egész életen át tartó tanulást, a 45 év feletti egészségi állapotának és munkaképességének megőrzését, a hagyományos és az atipikus foglalkoztatás növelését.

Szolgálat lehetővé teszi a SZENIOR FOGLALKOZTATÁSI KLUBOK ORSZÁGOS HÁLÓZATÁNAK létrehozásán keresztül a szeniorok felhalmozott tudástőkéjének összegyűjtését, lehetőséget teremt számukra a tapasztalatok, és a legjobb gyakorlatok megosztására, a munkáltatókkal közös fórumok működtetésére, képzések, átképzések megvalósítására, a munkaképességet megőrző és újraalkotó rekreációs programok lebonyolítására, helyi közösségek kialakítására. Közvetíti felénk a munkaerő-piaci lehetőségeket, illetve a munkáltatók számára az alkalmazható szeniorok elérését biztosítja, de egyben a legális foglalkoztatás dokumentálásának nyomtatványait, mintáit is átadja a szenior munkavállalóknak, amivel segíti a rendezett munkaügyi kapcsolatok fejlődését.

További információ: www.szeniorfoglalkoztatás.hu

Az abonyi kézimunka szakkör életéből...

Az abonyi kézimunka szakkör nagyon szép – több évtizedes – múltra tekint vissza.

Így nem csoda, hogy a tagság „kiöregedett”, többen már el is hunytak a legendás csapatból. Legutóbbi összejövetelükön Györéné Bartucz Erzsébet nyugdíjas könyvtárvezetőre emlékezett szomorú szívvel a 10 tagú hölgykoszorú. Erzsike néni egy ideig helyet is biztosított a körnek a könyvtár kellemes környezetében.

Nagyon szeretnek együtt lenni, de vannak köztük olyanok, akik már nem tudnak egyedül közlekedni.

Az elmúlt napokban Kővágó Sándorné Zsófia néni szakkörvezető szeretettel köszöntötte asszonytársait, köztük Lendvainé Erzsike nénit, aki 8 éve volt utoljára a szakkörben, de a régi csapatnak aktív tagja volt. A szakkör tagjai valamennyien nehezen mozognak, többségük 80 év körüli, de ennél két idősebb tag is van.

Erzsike nénit sógornője, Ilonka – az egyik névnapját ünneplő szakköri tag – „hozta be” kocsijával. A rég látott asszonytársak

látán Erzsike néni csak könnyezett, majd mesélt.

A másik ünnevelt Halápi Sándorné Mária Magdika néni volt, akinek névnapja egybeesik a születésnapjával, így Mária napkor ünnepelte 77 éves születésnapját. Ő és Szimmeiszterné Erzsike néni együtt érkeztek, Erzsike néni lánya volt a „fuvaros”.

A két ünnevelt szépen megterített a kellemes helyiségben. Ízletes sütik, üdítő és ásványvíz fogyasztása közben folyt a beszélgetés. Közben elhangzott a jól bevált dal: „Éljen soká...!”, valamint tapsal és virággal köszöntötték őket. Azt kívánták, hogy a Teremtő adjon még sok évet, hogy szeretettel örülhessenek egymásnak és találkozhassanak minden második héten, amikor hétfő délután 13.30-15.30-ig összejönnek kicsit beszélgetni, kézimunkázgatni.

Az ünneplő Lendvainé Ilonka néni – bár neki is fáj a lába – a szakkör legnagyobb utazója. Kora ellenére jóga táborban volt Észak-Magyarország szép hegyes településén. Ica néni több csoportnak is tagja Abonyban, de a fővárosban is.

Oszlopos alapító tagja a Kéknefelejcs Nép-dalkörnek”, mellyel nemcsak helyben, de hazánk különböző településein is fellépnek, sikert és eredményeket halmozva. A népdalkörös – Drávainé Katika tanárnő – kórusvezetővel az élen 8. születésnapját ünnepelte a közelmúltban.

Ennek kapcsán – nagy örömeinkre – Korbély Csabáné Ilike és munkatársai az I. Nyugdíjas Napon meglepték őket egy hatalmas tortával. Minden kórustag egy naptárral is gazdagodott, melynek lapjain a „kéknefelejcsesek” egy-egy korábbi fotója is szerepelt.

A kézimunka szakkörben gyorsan, és kellemesen eltelt a két óra. „Előállt” a két kócsi is, az asszonyok szedelőzködni kezdtek. „Két hét múlva találkozunk!” – így búcsúztak és sok-sok puszit nyomtak egymás orcájára. A többség kerékpárra „pattant” és elvitte magával a két hétre való örömet a szívében.

P. Bálint Zsuzsa

Beszél a múlt - Emlékek az abonyi építőmunkások életéből

Tóth Lajos

Mintha ma is hallanám: Tíz éves kisdíák lehettem, amikor nagyapám id. Tóth Lajos ölében ülve figyelmesen hallgattam, amint az abonyi építőmunkások életéről, munkaszeretetről és összetartozásukról beszélt.

Nagyapám ács, édesapám kőműves mester volt Abonyban. Szinte az egész rokonságunk az építőiparban dolgozott.

Az első világháború utáni évektől jól megfizetett munkások voltak nemcsak itthon, de határainkon túl is. Akik a szakmát jól elsajátították és szorgalmasak is voltak, azok mindig találtak munkát, még a nagy ipari válság idején is. Ezekben az években igen nagy szegénység telepedett az országra, de még ennél is nagyobb volt a szegénység a második világháború éveiben.

Nem volt nyugdíj, segély, gyes, családi pótlék, mégsem mertek lopni, rabolni az emberek, mert a törvény nagyon szigorú volt.

A háborús években azt ettük, amit a természet adott: fekete kenyér, kukorica görhe, cukorrépból főzött melasz édesített a planta teát. Tejterméket, fehér kenyeret, szalonnát, cukrot, csokit, déli gyümölcsöt csak fényképen látott az én korosztályom. 1946-tól a dolgos munkásemberek révén sok minden megváltozott.

A II. világháború előtti években az építőmunkások kora tavasztól késő őszig távol a családtól dolgoztak, s csak ritkán tudtak egy-egy napra hazajönni. Kivétel nélkül jól főztek, mert a kényszer megtanította őket erre. E korosztály szerette a szakmáját, s azon fáradozott, hogy minél képzetebbek legyenek. Az idősebb szakmunkások segítették a fiatalok beilleszkedését a szakmába.

Az abonyi építőmunkások keresettek voltak. Eljutottak a környező országokba dolgozni – így Ausztria, Németország, Szerbia, Románia, Felvidék stb. Sok abonyi a nagy világválság idején vándorbotot fogott és a jobb munkalehetőség reményében Amerikába kerestek új hazát és ott alapítottak családot.

E sorok írója itt szeretnék megemlékezni édesapám, ifj. Tóth Lajos szakmai felkészültségéről. 1923-ban végezte el Budapesten a Felső Építő Ipari Iskolát. Úgyes kezeinek köszönhetően 1928-ban ő is tagja volt annak a tizenkét tagú kőműves csoportnak, akik a Budapesti Operaház belső restaurálását végezték. Ők helyezték el azokat a párkányokat, gipsz figurákat, lezénákat, cirádákat, melyek a mai napig is a helyükön vannak. (Sajnos édesapám fiatalon meghalt, én öt éves voltam akkor).

A harmincas évek végén elsők között voltak az abonyi kőművesek: id. Györe Pál, Újszászi

István, id. Mészáros Sándor és id. Nagy János, akik Szolnokon a Patonay cégnél először alkalmazták az ún. zittingling vagy kapart kőporos falpucolást, amely ezekben az években újak számított. A szép facsárd pucolások ideje lejárt. A harmincas évek végétől lassan építkezni kezdtek az emberek, főleg a városokban. Patonay József építési vállalkozó (nekem későbbi mesterem) Abonyból Szolnokra költözött, s iparendélyt váltott ki. Különösen az állomás környékén volt sok munkája a cégnek. A MÁV segítségével sorozatosan épültek fel a szép kertes házak.

Itt említem meg, hogy az abonyiak nagy százaléka nála dolgozott, mert ismerte az abonyiak munkaszeretetét, szaktudásukat, hozzáállásukat. Ezek az emberek jól is kerestek nála. Sajnos a felépített házak nagy része az amerikai szőnyegbombázás áldozatai lettek sok sok emberrel együtt.

A sok családi építésével elkezdődött Szolnokon egy nagy építkezés is a Szolnoki Papírgyárban. Országos pályázat útján a Patonay cég nyerte el az építkezést. Ezek a munkálatok 1944 őszén a fronthelyzet miatt abba maradtak. 1945 nyarán folytatódott a munka és 1947 őszén átadásra került a gyár, amely igen sok szolnoki és környékbeli embernek adott munkalehetőséget. 1946-ban kb.: 200 ember dolgozott a Patonay cégnél. Bátran le merem írni, hogy az építkezésen dolgozók 50%-a abonyi ember volt.

1949 december 31-én ért véget egy nagyon szép korszak a Patonay cég és más kisvállalatok életében. A Patonay céget államosították. Minden munkaeszköz, építőanyag állami kézre került. Ezekben az években én is a Patonay cég alkalmazásában dolgoztam, mint építési gyakornok. A MÁV műhelynél dolgoztunk, főleg abonyiak. Végignéztem az államosítás minden mozzanatát. Patonay úr könnyes szemmel elköszönt tőlünk.

Isten velük szaktársak! Boldog voltam, hogy hosszú éveken át becsületes, munkaszerető szaktársakkal dolgozhattam együtt. Örizzenek meg szép emlékeikben! 1950. január 2-án mindannyian a Szolnoki Magasépítő Nemzeti Vállalat dolgozói lettünk. Patonay úr a tervirodán dolgozott tovább.

Külön emlékezem meg egy abonyi ács szakmunkásról. Somogyi Miklós a Somogyi Imre Általános Iskola névadójának volt a testvére. A 30-as években nagyapámmal id. Tóth Lajossal együtt dolgoztak Erdélyben, a Felvidéken. A II. világháború előtt és után a Magyar Építőmunkások Országos Szövetségének (MÉMOSZ) volt országos elnöke. 1950 tavaszán a szolnoki laktanyák építésén tett látogatást. Ebédszünetben maga köré hívta a szaktársait, s minket fiatalokat is. Megható jelenet volt, amikor külön bemutatkoztam neki, hogy én vagyok id. Tóth Lajos unokája, átolelt és ennyit mondott: Fiam, a jövő a tiétek, dolgozzatok a hazáért becsületesen. Ebben az időszakban az építőipar-

ban beindult sztahanovista mozgalom. Mi is részt vettünk benne. A szolnoki vállalat ácsbrigádja országos első volt 600-800%-os teljesítményekkel. Mind a hat tagja abonyi volt:

ifj. Tóth Lajos

Halasi István, Polónyi József, Egedi Pál, Györe János, Nagy András és Molnár József.

Az építőmunkások becsületes összefogása révén 1946-ra a háborúban szétrombolt ország talpra állt. Elkészültek a hidak, a közlekedés is folyamatos volt stb. Lelkiismeretesek, szorgalmasak voltak még abban az időben az emberek. Örültünk a szabadságnak, s főleg, hogy munka volt bőven, dolgozhattunk. E korosztály számára a munka becsület és dicsőség volt. Azért írtam ezeket a sorokat olyan meghatottan és szenvedélyesen az építőmunkásokról, mert 1947 és 1952 közötti években én is e családhoz tartoztam. A szép emlékeim között tartom számon azt az öt évet, melyet az építőiparban töltöttem el. Itt ismertem meg a munka szeretetét, becsületét, pontosságot, tiszteladást az egyszerű munkás emberekhez való kötődést.

Jött 1956. A szovjet tankok, aknavetőik tönkretették gyönyörű fővárosunkat. Egy év alatt újjáépült Budapest azon része, ami a forradalom martaléka volt. Itt is az építőmunkásoknak jutott a főszerep, amit becsületesen el is végeztek.

Még ez sem volt elég! A közelmúltban is jöttek sorozatban a tüntetések, a TV székház ostroma, feltve őrzött belvárosunk háromszor is küzdöttérré vált. A belváros lángokban állt. Nem tett ez jót senkinek, egy-két ember halmi törekvése romba döntötte a főváros egy részét.

A 30-as években is voltak tüntetések az építő- és vasipari munkások révén, de nem romboltak szét semmit. A peremkerületekben, pl. Angyalföldön zajlottak le ezek az események. Abonyi emberrel még a „sarkvidéken” is lehet találkozni. Az egyik tüntetés után két nappal az Erzsébet téren egy volt tanítványom szólított meg. (Éppen a felszedett térkövet rakták vissza) Azt mondta: azoknak kellene most az esőben visszarakni ezeket a díszköveket, akik szervezték a tüntetéseket és a randalírozásokat. Mennyire igazra volt. Remélem, nem kerül sor ilyen felelőtlen megmozdulásokra. A magyar népek békességre van már szüksége!

A leírtakért felelősséget vállalok!

Tóth Ernő

Első nap az iskolában

„A Gyermekek nem arra vágyik, hogy ismereteket szerezzék az életről, hanem hogy élje azt...”

A szeptember az első őszi hónap, nyári nap még melegen süt, mint aki nem tudja, hogy a tanítók és tanulók számára befejeződött a nyári vakáció. Eltelt a szünidő, kinek kellemes emlékekben gazdag volt, kinek sávárabb. Kicsiny városunkban nagy a nyüzsgés, a

gyerekek és szülei az iskolánk felé vették útjukat. A lelkemben, szívemben kavargó a gondolat, hiszen minden egyes tanévvel új élet indul el.

Fontos esemény ez iskolánk életében, az új tanév veszi kezdetét, melyet egy új vezetés készített elő.

A 2008 – 2009-es tanévben a Somogyi Imre Általános Iskola megbízott igazgatója Kazinczy Juhász Ildikó 21 éve tanít földrajzot és testnevelést az iskolánkban.

Az igazgatóhelyettesi feladatokat Fekete Miklósné mellett Falusiné Nagy-Juhász Andrea látja el. Ő 9 éve tanít, matematikát, fizikát és informatikát. Sok tanuló köszönheti neki is, hogy már általános iskolában megszerezhetette informatikából ECDL vizsgát.

Igazgatóink vezetői beosztásuk mellett továbbra is tanítják a szaktantárgyaikat, így

napi kapcsolatban maradnak a tanulókkal.

Új tanév új erővel

Feltöltődtem, lélekben megfiatalodtam a nyáron, s ez nagyon kellemes érzéssel tölt el. Nagyon várom a becsengetést, s remélem, tanítványaim is hasonlóan éreznek. Hiszen komoly munka vár ránk. A tanulás mellett versenyek, iskolai és iskolán kívüli rendezvények, amelyek jobban összekovacsolják az osztályt és a tanulókat a tanítóikkal.

Nem félelemmel, szorongással kell várni az új tanévet, hanem reménykedve, lelkesedéssel. A tanító-tanuló-szülő, ez a hármas kapocs legyen nagyon szoros, és őszinte. A pedagógusnak együtt kell működni a szülővel, a gyerek érdekében, hogy belőle a maximumot kihozzuk.

Kedves gyerekek, hívogat az iskola, a tanítónéni, s megszólalt a csengő.

Tanulóknak, pedagógusoknak sok sikert kívánok az új tanévben.

*Balasi Jenőné
tanítónő*

Karitás tábor

Immár negyedik esztendeje táboroztatja az abonyi Katolikus Egyház Karitás csoportja iskolánk diákjait is, Dr. Tóth Katalin gyermekorvos vezetésével, Vida Sándorné, Vida Sándor, valamint Dányiné Parti Ágnes segítségével. Munkájuknak köszönhető, hogy a gyermekek élvezhették az egyhetes ingyenes táborozást, a sok-sok programmal együtt. Mindenki megtalálta a számára leginkább tetsző szabadidős foglalkozásokat, mint például a fürdözést, horgászatot, kézműveskedést. Azonban közös kirándulásokban is bővelkedhettek a gyermekek. Szinte minden napra

jutott valami megtekinteni való a környéken, mint például, Borsiban Rákóczi szülőháza, vagy a nagykövesdi, illetve a sárospataki vár. Sátoraljaújhelyen a libegőn utazhattak a bátrabbak és megsejmelhették az eléjük táruló lenyűgöző panorámát. Hangulatosra sikerült az éjszakai kalandtúra, amelyre egy sötét, csendes erdőben került sor, ahol a gyerekek, egy titkosírást megfejtve indultak el, a sűrűbe, hogy megtalálják az elátkozott várban a megmentőre váró királylányt, és kísérőjét, „azaz Ági nénit és Danit”. A sorverseny szintén a pályára varázsolt kicsit és nagyot egy-

aránt, mely során hangos szurkolás, kacagás verte fel a környék csendjét.

Az esti táborüzek pedig előcsalogatták a táborozók nótás kedvét, ahol szebbnél-szebb népdalok, magyar nóták, és gyermekdalok zendültek fel a tűz körül. Barátságok kötődtek. Szerelmek szövődtek, voltak esti viccmesélések, viháncolások, fogkrémkengetések, tehát minden, amely egy gyermektábor velejárója. Jó lenne, ha a Gondviselés jövőre is megadná, hogy más diákok is táborozhassanak a Karitás csoporttal. Imádkozunk érte.

Dányiné P. Á.

Debrecenben táboroztunk

Hagyományainkhoz híven ebben az évben is szerveztünk alsós gyermekeinknek nyári tábor. 45 tanulóval töltöttünk öt felejthetetlen napot Debrecenben és környékén. Soltész Daniella és Al-Taji Petra 4. mt osztályos tanu-

mentünk, megcsodáltuk a Nagytemplomot, felmentünk a toronyba, lenyűgözött minket a nagy Rákóczi harang. Délután a Nagyerdőben játszottunk. Szerdán a hajdúszoboszlói strand szórakoztatott bennünket. A két spirál csúszda nagy szám volt! Nem tudtuk megenni a fürdést. Délután fáradtan indultunk haza, de este már alig vártuk a cukorvadászatot. A csütörtöki napot a játéknak és a szórakozásnak szenteltük. Az esti Ki Mit Tud-on mókásabbnál mókásabb produkciókkal léptünk fel. Ezután következett a csillagvadászat, sajnos nem mi nyertünk. Pénteken délelőtt már mindenki készülődött haza. Útközben Nyíregyházán megnéztük a skanzent és az Állatparkot. Most is sokszor emlegetjük a tábori élményeinket. Jövőre is megyünk!

Összeállította: Kovácsné Dani Tünde

Gergő Győrbe tart

Névjegy:

Név: Nagy Gergely

Született:

Cegléd, 1994.05.27.

Magasság: Növésben, jelenleg 186 cm

Általános iskola:

Somogyi Imre,

testnevelő:

Kókai László

Poszt: labdarúgó kapus

Nevelőegyesület: Abonyi KID FC

Legutóbbi edző: Rieger Armin és Molnár Máté kapus, aki sokat segített egyéni képzéssel

Új egyesület: Győri ETO

Hobby: Horgászat és dobolás

„Nem gondoltam, hogy valami közöm lesz ehhez, amikor odamentem!” – mondja szerényen Nagy Gergely kapus. Sikerült a hó eleji próbajáték, rögtön megtetszett a kiváló adottságokkal és képességekkel rendelkező ifjú játékos a Rába partiaknak. Gergő eddig a KID FC serdülőjében őrizte a hálót az „odatévedő” labdáktól. Vasárnap csomagol, költözik, hétfőn kezd a Győri ETO-nál.

„Tényleg kell nekik!” – meséli lelkesen az apuka, Nagy Béla. „Both József utánpótlás igazgató és az edző megnézte a fiamat és azt mondta, hogy tehetséges: jöhet! A két egyesület egy hét alatt megállapodott és elintézte az adminisztratív formalitásokat. Az átigazolási lap aláírva, három éves amatőr sportszerződést kötött az ETO Gergővel. Ha valamilyen nagyobb csapat később elviszi Gergőt, akkor az abonyi KID FC is jól jár, hiszen, mint nevelőegyesület pénzt kap. Sajnos az átigazolási időszak már véget ért, ebben a sze-

zonban csak tanulhat, nem szerepelhet mérkőzéseken a fiam. „

- Gergő, gratulálok! Hogyan történt az átigazolásod?

- Éppen horgásztam, amikor felhívott Szanyó Károly, aki korábban Abonyban játszott és edzősködött - igaz fél éve nem is beszélünk már - és azt mondta, hogy mehetek Győrbe próbajátékra. Elég nehezen hittem el. Ez pénteken volt, és hétfőn már ki is derült, hogy leigazolnak. Meg kellett mutatnom, mit tudok, nagyon kemény volt az edzés, de sikerült. Csodálatos létesítmény épül Győrben, az ETO Park. Ennek része a hamarosan elkészülő stadion és az iskola is ahová járnai fogok.

- Mit szoltak a többiek, a csapattársak, edző?

- Viccesen azt mondták, hogy el ne merjek menni, meg azt, hogy rossz lesz nélkülem és azt is mondták, hogy segítsek, hogy ők is mehessenek. Rieger Armin, az edzőm nagyon boldog volt, hogy átvesznek, gratulált. Igaz, jelenleg nehéz lesz a kapusposztra helyettem más találnia, de ismerem: megoldja.

- Milyen lesz vajon az iskolaváltás, nem fognak hiányozni az itthoniak?

- Biztos nem lesz egyszerű, de nem vagyok egy honvágyas típus. Hétféteken haza fogok tudni jönni. Iskolát váltok, de nem lesz vészes, hiszen a gimnázium ugyanolyan módon működik, mint Abonyban. Itt is nulladikos leszek, nyelvi előképzőbe járok majd. Első évfolyama ez az új iskolának, mely Labdarúgó Akadémia módon működik.

- Hű, de izgalmasan hangzik, mit is takar ez?

- Hát, az egész napunk jól be lesz osztva. Reggel 6.45 –kor ébresztő, aztán reggeli, majd 3 óra tanulás. Ezután egy óra igen intenzív edzés, ebéd

és csendes pihenő. Utána ismét két tanóra, majd délután 3 körül még egy edzés és a végén újabb tanítási óra.

- Milyen Győrben a hangulat?

- Nagyon meglepődtem, mert remek, hiszen itt egyenrangú a felnőtt akár az U 7-tel is. Egy helyen edzenek, alszanak. Mindenki barátságos. Velem együtt összesen négy kapus van a korcsoportomban, de ebből kettőnek lejár jövőre a szerződése. Az edzőm Liappai József lesz.

- Kinek köszönheted magadon és adottságaidon kívül azt, amit elértél, hogy mehetsz?

- 2002. óta, hat éve vagyok a KID FC sportolója. Rieger Armin három éve az edzőm, neki is sokat köszönhetek. Molnár Máté kapus, amikor egy éven át Abonyban játszott a felnőttben, rengeteget segített nekem. Foglalkozott velem külön, tanítgatott és úgy érzem, hogy a nagy fejlődés ekkor következett be.

- Példakép, vágyak?

- Korábban Lehmann volt hosszú ideig a példakép, ma annyira talán nincs is. Vágyak? Majd meglátjuk. Elég hosszú ez a három év, még messze van a vége. Talán külföld, ha összejön!

LÓVE

Mi az az ETO Park?

„Már épül Magyarország első multifunkciós központja Győrben, közel az M1-es autópálya városi bevezetőjénél, a Győri ETO FC újjáépülő stadionja mellett. A több épületből álló ingatlanprojekt értéke 50 Mrd forint, amely magában foglalja a stadiont, az edzőközpontot, a klubházat, a labdarúgó utánpótlásképző kollégiumot, valamint a sport, szórakoztató és kereskedelmi központot, a szállodát és a körülötte lévő teljes infrastruktúrát. „–forrás: Questor Kft. honlapja

KID FC: Utánpótlásban nincs hiány!

Egyre több gyermek kap versenyzési lehetőséget is a KID FC utánpótlás csapataiban.

A KID FC történetében ennyi gyermek még soha nem versenyzett. Úgy gondoltuk, minden gyermeknek óriási élményt, kihívást jelent, hogy nemcsak edzésre kell járni, hanem hétvégén egy kis izgalom, megmérettetés vár rájuk. Élménnyel, büszkeséggel tölti el a gyermekeket az is, hogy „igazi” igazolással rendelkeznek, Ők már „igazi” focisták.

A 2008/2009-es bajnoki évben a KID FC öt

utánpótlás csapatot nevezett a különböző bajnokságokba (az előző évi 3-mal szemben), szinte minden gyermeknek lehetőséget biztosítva ezzel a bajnoki szereplésre.

U16-os (serdülő) csapatunk a Nagykáta Körzeti bajnokságban szerepel, Rieger Armin edző irányításával.

U13 korosztályos csapatunk a Pest megyei Ki-emelt Osztályú nagypályás bajnokságban lép pályára hétről-hétre, Tóth György edző dirigálja a csapatot.

U11 korosztályos csapatunk a Monor Körzeti bajnokságban szerepel, szintén Tóth György edző irányításával.

U 9 korosztályos csapat a Monor Körzeti bajnokságban szerepel Vigh Zoltán edző vezetésével.

U7 korosztályos csapatunk szintén a Monor Körzeti bajnokságban lép pályára Vigh Zoltán edző irányítása mellett.

Sárákányé B. Mária

Labdarúgóink életéből

Serdülő eredmények

Nagykáta körzet

Abony – Nagykáta 2:1 Góllövő: Molnár I. és Kanás G.

Tápiógyörgye – Abony 2:3 Góllövő: Kanás G. 2, és Molnár I.

Abony – Tápiószecső 4:1 Góllövő: Duka S. és Kanás G.

Az augusztusi Abonyi Naplóban írtam az új felállású abonyi felnőtt csapatról. Valahol már éreztem azt, hogy a Pest megye II. osztály nehéz lesz számunkra. Nagyon sok pesti játékos szerepel ezekben a csapatokban, a jól képzett helyi játékosok mellett. Tehetséges fiataljaink ugyan vannak, de még nem érettek meg ilyen kemény sorozatmérkőzésekre. Sajnálom azokat

a fiatal játékosokat, akik a felnőttben játszanak, mert látni lehet rajtuk, hogy hitehagyottan, önbizalom és elképzelés nélkül játszanak. Hosszú évek rutinja azt sugallja nekem, hogy a tél folyamán, ha nem lesz erősítés, nehéz helyzetbe kerül a felnőtt csapatunk. A Pécel ellen elért 0:5 után a nézők nagyon el voltak keseredve. A Péteri ellen elért 2:6 ezt még tetézte. Mi nézők, sportszerető emberek szeretnénk, ha ismét olyan sikerélményekben lenne részünk, mint a tavasz folyamán Szanyó Károly irányításával. Igenis, sok fiatal játszott nála, ha csereként is.

Mi szurkolók reméljük, ennél csak jobb jöhet, s ismét lesznek nézők!

Tóth Ernő ny. testnev. tanár

Bajnoki mérkőzések

Kakucs - Abony Felnőtt: 0:0, Ifi: 3:7 Góllövők: Nagy A. 4, Makka N., Vincze Á., és Egedi M.

Abony - Pécel Felnőtt: 0:5, ifi: 4:4, Góllövők: Makka N. 3 és Vincze Á.

Újhartyán - Abony Felnőtt: 1:0, Ifi: 5:1, Góllövők: Vincze Á.

Albertirsa - Abony Felnőtt: 5:3, Góllövő: Romanek J. 2, Makka N.

Ifi: 0:3, Góllövő: Juhász T. 3.

Abony - Péteri Felnőtt: 2:6, Góllövő: Romanek J. 2

Ifi: Góllövők: Petrezselyem B. 3, Vincze A., Dezső M.

és Balog M.

Tápiógyörgye - Abony Felnőtt: 5:4, Góllövő: Farkas J., Górv. V. és Bálint Zs., Ifi: 3:0

Makai Máté emléktorna

Az Abonyi Kézilabda Klub idén ünnepli fennállásának 20. évfordulóját. Ennek tiszteletére, a sportteljesítményt Makai Máté emlékére felajánlva négy napos tornát szerveztek Abonyban.

Augusztus 30., Ifi férfi torna:

Végeredmény: 1. Pilisvörösvári Terranova 2. Székács KE 3. Mezőtúr 4. Abony KC
Abony KC – Székács KE 22:29, Abony-Pilisvörösvári Terranova 19:30, Abony- Mezőtúri AFC 29:29, Pilisvörösvár- Mezőtúri AFC 30:40, Pilisvörösvár- Székács 22:21 Székács- Mezőtúr

Bárány József búcsúzott

Az Abonyi Kézilabda Klub egyik leg meghatározóbb játékosát búcsúztatták a hét végén csapattársai, volt játékosársai, barátai a Hatvan elleni mérkőzésen, ahol a kezdődobást is ő végezte el. A csapatkapitány csak az aktív sportpályafutástól búcsúzik, marad a csapat mellett, mint vezetőségi tag. Igaz, nehéz is lenne elszakadnia annak a kézilabdától, aki húsz éven keresztül versenyszerűen sportolt. Bárány József tette ezt végig egy csapatnál, Abonyban. Itt volt a nehéz pillanatokban, örülhetett a sikereknek.

Ebből talán tavaly jutott ki Józsikának a legnagyobb, ami a kézilabdát illeti, hiszen az Abony KC ezüstérmes csapatának tagjaként fejezhette be sportpályafutását. A kép mindig élni fog bennem, bennünk. Józsi-ka gólörömei: Karjával vitorlázva, boldog mosollyal szaladt a pályán... Az abonyiak új mezéből Bárány József a 11-es számút feliratozva megkapta.

Az Abonyi Kézilabda Klub vezetősége és játékosai nevében békés „nyugállományú” éveket kívánunk szeretettel és várjuk további segítségdet:

Lőrinczy Veronika, elnök, Abony KC
/Bárány Józseffel a későbbiekben interjú készül, melyet közléstünk./

33:26

Legjobb abonyi Tajthi Bence kapus

Abony KC - Feldkirch (osztrák), férfi felnőtt gálamérkőzés: 20:21

Augusztus 31., Felnőtt női torna

Sajnálatos módon a meghívást előzetesen elfogadó Gődöllő egész egyszerűen nem jelent meg a sportverseny helyszínén, a szakvezetést telefonon sem lehetett elérni. Így három csapat maradt.

Végeredmény: 1. Abony KC- ABONETT 2. ASA- CONSOLIS Hódmezővásárhely NKC ifi 3. Dunavarsányi TE

Abony KC- ABONETT – Dunavarsányi TE 33:27

Abony KC- ABONETT- ASA- CONSOLIS

Hódmezővásárhely ifi 35:32

Dunavarsányi TE- ASA- CONSOLIS Hódmezővásárhely NKC ifi 30:33

Gólkirálynő: Halasi Réka, Abony

Legjobb díjazott abonyiak: Nagy Krisztina és Ducza Adél

Szeptember 6., Férfi felnőtt torna

Végeredmény: 1. Csömör 5 p 2. Eger 4 p 3. Székács KE 3 p 4. Abony KC 1 p

Abonyi KC- Székács KE 13:19

Csömör KSK- SHS Eger SE 25:24

Abonyi KC- Csömör KSK 20:20

Székács KE- SHS Eger SE 18:19

Csömör KSK- Székács KE 27:19

Abonyi KC – SHS Eger SE 19:31

(Az Abonyiak utolsó mérkőzésén taktikai okokból az Abonyi ifi játszott, mert az első bajnoki mérkőzést Egerben ezen a hétvégén játsza az Abonyi KC.)

Legjobb abonyi felnőtt Benkucs Zoltán, legjobb abonyi ifi Magyarai Szabolcs

Szeptember 7., Ifi női torna

Eredmények: 1. Óbudai Goldberger SE 2. Abony KC ABONETT 3. Hajdúnánási Termál SC 4. Dunavarsányi TE

Mérkőzések:

Abony KC- ABONETT- Óbudai Goldberger SE 14:18

Óbudai Goldberger SE- Dunavarsányi TE 18:15

Abony KC- ABONETT- Dunavarsányi TE 21:14

Abony KC- ABONETT – Hajdúnánás Termál SC 19:19

Dunavarsányi TE- Hajdúnánás Termál SC 10:19

Óbudai Goldberger SE- Hajdúnánás Termál SC 24:17

Legjobb abonyiak: Lőrinczy Zsófia- Sportcsarnok különdíja, S. Tóth Enikő, Nagy Krisztina

A kulisszák mögött

Elfáradtam. Nem kicsit, nagyon. Megérte, mert az Abonyi Kézilabda Klub fennállásának 20. évfordulója alkalmából 4 napos tornán 12 csapatot láttunk vendégül a pályán és azon kívül. Remélem sikerült ezzel hozzájárulnunk ahhoz, hogy a résztvevők felkészülését a bajnokságra elősegítsük. Egyedül nem jött volna össze. Ezt is jól tudom. Ezért nem maradt más tisztem, mint hogy megköszönjem mindazoknak, akik segítettek nekünk az eredményes lebonyolításban. Külön jól esett, hogy nemet kérésemre senki sem mondott, mindenhol a segítő jó szándékot kaptam. Íme a névsor, természetesen nem fontossági sorrendben!

Makai Család, Nagy Gáborné

Kiemelt támogatók: ABONETT- Négercsók, Garantör 2000 Biztosítási Alkusz Kft., FERROBAU ABONY Bt.

Tárgyjutalmakkal szponzorálók, akik nélkül a díjazás nem jöhetett volna létre: Városi Sportcsarnok, Viktoria ékszer, Kopjás Mihályné sportboltja,

FICAK sportbolt, Pintér és társa Kft., Ferrum Műszaki Áruház, Lőrinczy László

FOTÓS: Tóth Attila

Média: Cegléd Televízió, Új Néplap, Heti Hírek
Étkezésben segítettek: Szabó Géza és Felesége, Abonyi Horgász Egyesület, Mészáros Vendéglő, Taverna Pizzéria, Kossuth Étterem, Móricz Vendéglő, Aranykemence Péküzem, Kiskunfélegyházi kenyér, Falusi János- STONE PUB, id. Szabó Imre, „Matekné”

Bírák: Hegedűs Gabriella, ifj. Bárány Sándor, Bugyi Tamás, Brandt Tamás, Petrezselyem Attila

Rendezők: Baranyi Brigitta, Kosaras László, id. Bárány Sándor, Hosszú József

Jegyzőkönyvvezetők: Tóth Renáta, Faházi Szabina, Fekete Ágnes, Somodi Bernadett, S. Tóth Enikő, Nagy Krisztina, Habony Zsuzsanna

Ja, igen : ABONY ULTRAS

Lőrinczy Veronika, elnök,
Abonyi Kézilabda Klub

Remekelő birkózóink

Az elmúlt hét végén szombaton az Abonyi Birkózó Club versenyzői a Junior Szabadfogású Országos Bajnokságon mérték össze erejüket Törökszentmiklóson. A rendkívül színvonalas és kemény mezőnyben szép abonyi sikerek születtek. Csapatversenyben az abonyi sportszervezet ráadásul a harmadik helyet szerezte meg. Ez nagy fegyvertény, mert sok neves klubot utasítottak maguk mögé Lőrinczy Attila vezetőedző tanítványai. Összesen 135 induló vett részt a versenyen, akik 27 szakosztályból érkeztek.

Eredmények:

55 kg Fekete Zoltán II. hely

Kazai András V. hely

60 kg Vikartóczi Ádám III. hely

50kg Lengvári Gergely IV. hely

Szalai János V. hely

Csapatversenyben:

I. hely Diósgyőr 17 pont.

II. hely Szombathelyi Haladás 16 pont

III. hely Abonyi BC. 16 pont

LÓVE

III. Kézműves bemutató és vásár

TALÁLKOZÁSOK...

A Művelődési Ház és Könyvtár szeretettel hívja és várja a
2008. október 10-én 18 órakor
 kezdődő beszélgetésre a könyvtárba.

Vendégeink lesznek:

Gergely Ferenc

történész, ny. középiskolai tanár, aki Abonyban
 járt polgáriskolába,
 valamint volt tanítványa,

Borsi Kálmán Béla

a Magyar Tudományos Akadémia doktora, műfordító, történész, volt diplo-
 mata,

Az aranycsapat és kapitánya c. és
 számtalan más könyv írója.

**Jöjjön el és töltsünk együtt
 egy kellemes estét!**

